

Papieren wapens van de staat

Over regularisaties en nationalisme

Wanneer het vreemdelingenbeleid aangeklaagd wordt, gaat het doorgaans over de gesloten centra en de deportaties. Dit artikel wil stilstaan bij 2 andere belangrijke onderdelen van de deportatiemachine, nl. de regularisaties en het nationalisme. Hierbij worden twee bestaande strijdperspectieven in vraag gesteld, nl. dat van de algemene regularisatie en dat van de regularisatie van een groep mensen afkomstig uit hetzelfde land. Want voor anarchisten begint de vraag bij het bestaan van nationaliteiten en papieren tout court. De staat krijgt een enorme macht over haar onderdanen dankzij het systeem van de bevolkingsregistratie, de identiteitskaarten, de nationaliteitstoekenning en de nationalistische gevoelens die door de staat aangewakkerd worden wanneer het nodig is. Het is dit systeem dat wij willen breken.

LEES VERDER OP PAGINA

5

Correspondentie uit Frankrijk

Solidariteit tegen repressie en grenzen

Wie zijn de terroristen? De alsmaar meer ondraaglijke levensomstandigheden die ons opgelegd worden berusten op angst. Angst om geen werk meer te hebben en de eindjes niet meer aan elkaar te kunnen knopen. Angst voor de politie, angst voor de gevangenis. Omdat uiteindelijk het de matrak en haar aanvaarding zijn die de sociale verhoudingen vrijwaren.

We zullen deze oorlogsverklaring niet met gebogen hoofd ondergaan. Dat de beste der werelden barst!

LEES VERDER OP PAGINA

8

EN VERDER:

- 4 **CONTROLE, CONTROLE EN NOG EENS... CONTROLE!**
- DEPORTATIECENTRUM VINCENNES IN DE FIK!**
- 7 **BREEK HET MOORDENDE RITME VAN DE DEPORTATIEMACHINE**
- OPSTAND IN BIJLMERBAJES**
- 9 **COLUMN: DE DEMOCRATIE EN DE GOOCHELAAR**
- BRIEF AAN OUDERS**
- 10 **VAN OUDE DINGEN... EN DE MENSEN DIE VOORBIJGAAN**

VASTE RUBRIEKEN:

- 4 **BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES**
- 10 **kNARRIG**
- 11 **KRONIEK**
- 12 **aNARGENDA**

De doolhof van een oproer

Verdwalen in de buurt van Anderlecht...

- doolhof** 1. Netwerk van wegen of gaanderijen, waaruit men moeilijk weggeraakt.
2. Uiterst verwarrende complicatie.

Er zijn omstandigheden waarin niet-spreken getuigt van wijsheid. In gelijkaardige omstandigheden spreekt men van lafheid als men zwijgt.

Er zijn veel woorden *vuilgemaakt* aan de confrontaties die eind mei en begin juni plaatsvonden in de gemeente Anderlecht en andere Brusselse gemeenten. De gebeurtenissen hebben hun verklaring reeds gekregen, ook al is die op niets gebaseerd. Op een handvol journalisten die kost wat kost een smakelijk verhaal moesten bereiden; een verhaal dat aanknoopt bij 'de ervaring' van 'de mensen'; een ver-

haal met probleemjongeren, probleemwijken en bendes in de hoofdrol.

We willen ons niet wagen aan een bijkomende verklaring, ook al brengen we nuances in rekening, die door de spektakelgieren gemakkelijks halve van tafel werden geveegd. We zijn ons ervan bewust dat geen enkel ideologisch kompas ons wegwijs kan maken in de verwikkelingen en plotse wendingen van dit sociale labyrint. We zijn ervan overtuigd dat we gedoemd zijn om telkens weer te verdwalen en daarbij enkel kunnen terugbuigen op onze eigen verlangens en ideeën. Het kan dus volstaan hiér enkele bedenkingen aan te dragen en dààr een perspectief te bevestigen. Daarmee willen we iets gezegd hebben over onszelf, zonder intenties toe te schrijven aan anderen.

LEES VERDER OP PAGINA

2

De larven

Ik stap uit mijn bed. Het regent en is nog donker. Ik kleeft me aan, comateus, en ga me wakker maken in de badkamer. Ik kus Im'n zoon die nog slaapt, groet mijn partner en vertrek met haastige passen... Vier huizenblokken tot aan de bushalte, twintig meter. De bus, tsjokvol mensen, rijdt voorbij zonder te stoppen. Zuchtend van woede en slecht gehumeurd, denk ik: "vandaag gaat één van die lange, zware en uitputtende dagen worden..."

De eerste wachtrij is die voor de bus, daarna die voor de trein, nog langer en ontmoedigender. Je ziet er de treinen passeren terwijl de toezichter en de agenten controleren of iedereen wel zijn ticket betaalt heeft. Onverschillig aanschouwen ze de rij van 30 meter lang met mensen die allemaal drijfnaat worden in de regen. Larven...

Tot iemand, verontwaardigd of uit angst om zijn job kwijt te raken, beslist over het draaikruis voor de toezichter en agenten te springen en snel gevolgd wordt door anderen. Het gaat er niet om verbeteringen van het vervoersnet te 'eisen', maar het systeem te vernietigen, dit systeem dat onze tijd beheert en controleert zonder ons een andere keuze te laten dan te reizen als extreem opeengestapeld vee dat naar het slachthuis afgevoerd wordt.

LEES VERDER OP PAGINA

3

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

De oorzaken van de aanleiding

** Via sms'jes en blogs wordt het nieuws verspreid dat enkele jongeren zwaar aangepakt werden door hooligans van de supportersclub van Anderlecht. Het bericht verspreid zich als een lopend vuurtje en de blog wordt door duizende mensen bezocht en becommentarieerd. In hetzelfde bericht wordt opgeroepen om het metrostation Sint-Guido te vernielen en een confrontatie aan te gaan met de Anderlechtsupporters op vrijdag 23 mei.*

Een oorzaak aangeven van een gebeurtenis vergt een zekere inspanning. Je plaatst de gebeurtenissen in een bredere tijd-ruimtelijke context om te ontdekken welke gebeurtenissen eraan voorafgingen of hun invloed erop uitoefenden. De zoektocht naar een aanleiding beperkt zich tot de oppervlakte van de gebeurtenissen. Naarmate oorzaken minder zichtbaar en complexer worden, eisen de aanleidingen de gebeurtenissen in toenemende mate op. De aanleiding gaat de vorm en de inhoud van het conflict bepalen.

Een aantal jongeren uit de wijk wordt zwaar aangepakt door hooligans (aanleiding); bijgevolg is de reactie hierop (de oproep tot confrontatie) raciaal gemotiveerd. Blanke, rechtse hooligans tegenover Belgo-Afrikaanse 'probleemjongeren' in een territoriale bendeoorlog. Gedurende twee weken van confrontaties en spanningen, bleef deze aanleiding op de voorgrond; ze bepaalde de motivatie van het conflict (tegen de blanke skins en soms, tegen de blanken tout court) en - in zekere mate- de vorm die het conflict aannam (aanvallen op winkels en cafés van blanken).

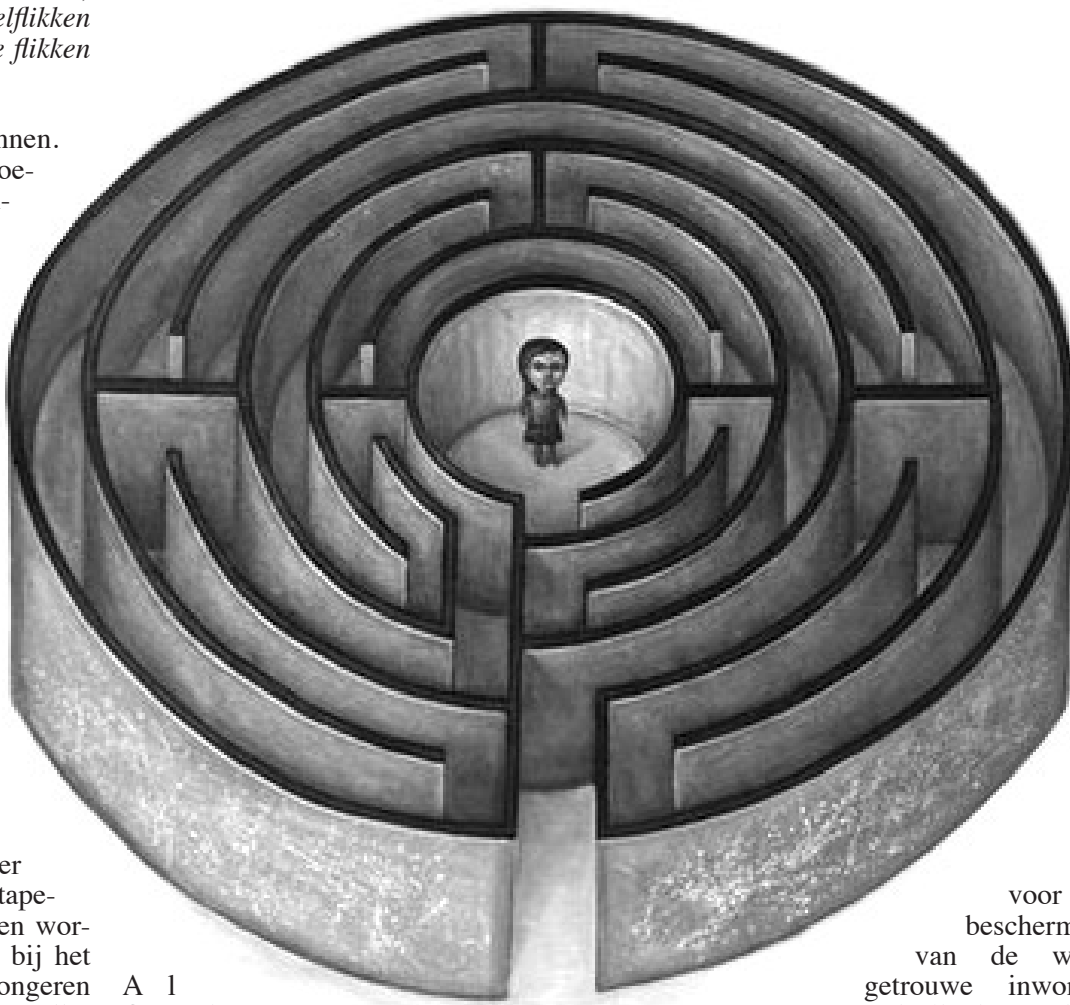
** Vrijdag 23 mei, 18u: een driehonderttal jongeren uit de wijk probeert tot bij de Lindeplaats te komen, waar zich een 150-tal supporters verzameld hebben. Tussen de twee groepen in; 250 relflikken die de twee groepen uit elkaar proberen te houden. Deze ordetroepen kunnen niet voorkomen dat het metrostation Sint-Guido zwaar aangepakt wordt en in de directe omgeving ruiten sneuvelen van banken, immobiliënkantoren, maar evengoed van verschillende cafés. Bushokjes, telefooncellen en straatmeubilair moeten het eveneens ontgelden. De MIVB besluit bijna direct om de verschillende metrostations in de buurt te sluiten: om te voorkomen dat ze vernietigd worden, maar evengoed om te voorkomen dat nog meer jongeren afzakken naar Anderlecht of dat de groepen zich via de metro naar andere wijken verplaatsen. Niettemin worden er rond zonsondergang eveneens incidenten gemeld aan de metrostations Graaf van Vlaanderen en Zwarte Vijvers in Sint-Jans-Molenbeek. Rond 22u30 wordt een*

honderdtal jongeren aangehouden; onder hen één supporter. Vijf relflikken raken gewond, onder wie twee flikken te paard.

De sociale boog wordt opgespannen. Het dagelijkse overleven, de armoede in al haar vormen, de discriminatie, de verveling op school, rondhangen bij de metrostations, identiteitscontrole. Een gecoördineerde controleactie in het metrostation, boetes, vernederingen. De steuntrekker die zijn weekend met voetbal opfleurt en met alcohol overgiet en elk weekend weer de beledigingen en provocaties van beide kanten. Al deze spanningen verzamelen zich in de pees en maken dat de pijl van het sociale conflict de lucht doorklieft bij de minste zucht: een SMS bijvoorbeeld, een gerucht dat al dan niet op waarheid berust, én nog één en honderde reacties daarop en een voorstel en duizende reacties op het voorstel. Gedurende weken wordt er over- en weergediscussieerd en stapelen de geruchten zich op: ouderen worden door skinheads aangevallen bij het metrostation van Ribeaucourt, jongeren vallen blanke meisjes aan... De volledige spankracht van de boog, de talloze oorzaken, worden gebundeld in deze ene aanleiding, die met duizende commentaren en scheldtirades gespekt wordt. Maar bij momenten speelt de veelheid aan oorzaken die onbesproken blijft, terug op in sprekende daden. In het metrostation dat vernield werd, vonden enkele maanden geleden controles plaats die ook toen al met verschillende tegenaanvallen beantwoord werden (zie: De Nar, nr. 216: *Openbaar vervoer: de controlemaatschappij op wieltes*). De voortzetting van deze aanvallen tijdens de rellen lijkt moeilijk te combineren met de vete tussen racistische hooligans en 'jongerenbendes'; er lijkt meer mee te spelen, de pijl van het sociale conflict splijt uiteen en haar dubbelzinnige impact wordt onbegrijpelijk voor iemand die enkel de directe aanleiding in overweging neemt. In een onstuitbare drang om de zaak te beslechten, spreekt zo iemand dan van 'zinloos en gratis geweld'. Want ook dat is een verklaring en wel ééntje die de afwezigheid van een verklaring verklaart.

Een gevecht tussen gedupeerden

Wie over de aanleiding van de rellen heen kijkt, komt in een doolhof terecht waarin niets nog is wat het lijkt. Een labyrint waarin niet elke supporter nazistische sympathieën heeft en niet elke jongere met

voor de bescherming van de wetsgetrouwe inwoners tegen de 'barbaarse bendes'(1).

De repressie

In de week na 23 mei werden Anderlecht en andere wijken in Brussel bezet door de flikken. Bij het minste vermoeden van samenscholing werden mensen administratief vastgezet en beschuldigd van 'aanzetten tot revolte'. Niet veel later bezocht minister van binnenlandse zaken Patrick Dewael Anderlecht en stelde er samen met de burgemeester een anti-relplan voor. Dat plan houdt een inschakeling in van stewards en buurtwerkers, die een thermometerfunctie moeten vervullen en tegelijkertijd onruststokers moeten identificeren. Op die manier zouden mogelijke conflicten in de kiem gesmoord kunnen worden... en anders blijven er natuurlijk de beproefde recepten over: de matrak, de rechtbank en de gevangenis. Maar zelfs als deze uitbesteding van de ordehandhaving aan buurtwerkers (maar ook aan imams) op korte termijn vruchten afwerpt, zouden deze vruchten wel eens snel kunnen rotten. Na enkele interventies van de buurtwerkers zal hun reputatie gevestigd zijn en we weten dat zo'n reputatie nefaste gevolgen kan hebben (2). Het verraad, de veroordelingen en de vingerwijzingen van straathoekwerkers en imams zouden dan wel eens tot een praktische kritiek van gemeenschap, religie, traditie en autoriteit kunnen leiden. Zo'n breuk veegt de oude spoken van ras en volk in één armzwaai van tafel en opent perspectieven voor onvermoede medeplichtigheden.

Dat is misschien het begin van iets. Op die basis kan de revolte uitbarsten... als een schaterlach!

(1) Het begrip 'bende' (association de malfaitteurs) was tijdens de rellen zo rekbaar dat vier jongeren, die elkaar zelfs niet kenden, onder deze term opgesloten werden in een gesloten instelling. Blijkbaar volstond het dat ze "duidelijk de bedoeling hadden zich te verenigen".

(2) In de nasleep van de rellen werd een politie-infiltrant met een indrukwekkende staat van dienst geëxecuteerd.

De larven

Ik stap uit mijn bed. Het regent en is nog donker. Ik kleed me aan, comateus, en ga me wakker maken in de badkamer. Ik kus m’n zoon die nog slaapt, groet mijn partner en vertrek met haastige passen... Vier huizenblokken tot aan de bushalte, twintig meter. De bus, tsjokvol mensen, rijdt voorbij zonder te stoppen. Zuchtend van woede en slecht gehumeurd, denk ik: *“vandaag gaat één van die lange, zware en uitputtende dagen worden...”*

De eerste wachtrij is die voor de bus, daarna die voor de trein, nog langer en ontmoedigender. Je ziet er de treinen passeren terwijl de toezichter en de agenten controleren of iedereen wel zijn ticket betaalt heeft. Onverschillig aanschouwen ze de rij van 30 meter lang met mensen die allemaal drijfnaat worden in de regen. Larven...

Tot iemand, verontwaardigd of uit angst om zijn job kwijt te raken, beslist over het draaikruis voor de toezichter en agenten te springen en snel gevolgd wordt door anderen. Het gaat er niet om verbeteringen van het vervoersnet te ‘eisen’, maar het systeem te vernietigen, dit systeem dat onze tijd beheert en controleert zonder ons een andere keuze te laten dan te reizen als extreem opeengestapeld vee dat naar het slachthuis afgevoerd wordt. De treinen van Hitler herhalen zich, met het vershil dat de oven vervangen is door een trage dood in de uitbuitingsmaatschappijen over heel de wereld...

De regen slaat in m’n gezicht, eindelijk word ik echt wakker. Ik kom langs Haedo en zie de agenten die door de regering op ‘strategische’ plaatsen gezet zijn, als wilden ze het spook van de brand een jaar geleden uitbannen. In hun politieverlagen noemden de bourgeois het een “furieuze dag”. Vandaag nog worden diegenen die niet konden ontsnappen aan de camera’s en repressie opgesloten en gefolterd.

Aan het volgende station spuwt de trein me uit, waar een nieuwe eindeloze wachtrij mijn leven consumeert. De laatste bus zet me op twee hoeken er vandaan af, ik ben te laat en aangezien de tikmachine niet vergeeft, gooit ze me buiten. Aan de ingang van de fabriek zie ik de grote larve met bril uit zijn ‘schitterende’ vrachtwagen stappen, de uitbouter en consument van mijn vermoeidheid: de patron. Achter hem staat zijn zoon geparkeerd die via erfenis tot beheerder benoemd is, een bruto met kinderlijke neigingen, een ‘kind van goede afkomst’ die er niet minder arrogant, nutteloos en lui op geworden is. *“Hij kan zijn gat zelfs niet zelf afkuisen,”* zeggen de oudere arbeiders.

Tijdens zijn hele vegetatieve leven heeft hij huisbedienden gehad om zijn pink niet te hoeven bewegen terwijl hij in het gezelschap van zijn vader vetter werd. Toch... als er iemand is die geen seconde zou aarzelen beiden hun gat af te vegen, dan is het onze ploegbaas. Ja, de uitgebuite larve die met de zweep in de hand altijd tot hun dienst is. Voor de schijn onderhoudt hij een valse vriendschap met de arbeiders die niemand bedriegt, ondergedompeld in hetzelfde verrotte verraad waarin de meerderheid van de huidige arbeiders drijven. Larven...

Tien uur later, tijd en lichaam uitgezogen, verlaat ik mijn loongevangenis. De terugkeer is een nieuwe odyssea die het geduld doet verliezen en het zenuwstelsel van eender wie zou destabiliseren. De trein is echt een keukenwekker die op het punt staat te ontploffen en de lichamen door deuren en ramen te slingeren. Met een beetje geluk en wat lenigheid slaagt er wel iemand in om zich iets meer te strekken.

“Kloten genoeg van,” zeggen de jongeren in de wagon. Je kan kiezen tussen bevriezen door je vast te houden aan de deur die niet sluit; verstikken door de druk; recht-opstaand slapen of aangerand worden door het wiel van een fiets. *“De geest is het laatste wat je kwijtraakt,”* zei mijn grootvader: een grote man, sterk als een beer, een zwaar leven tussen onteigeningen en gevangenis. Hij zorgde er altijd voor dat we op onze hoede waren voor deze larven. Hij eindigde vastgetimmerd op een bed in het ziekenhuis, de dokters, waarvan hij er één heeft proberen wurgen omwille van slechte behandeling, hadden beenkanker en ouderdomsdementie bij hem vastgesteld.

Aan het station van Morón blokkeert de trein haar remmen en veroorzaakt zo een menselijke lawine. Terwijl we ons een oorzaak proberen voor te stellen, beginnen we

uit de trein te springen en langs de sporen te wandelen. *“Net nu moet er iemand zijn die zichzelf van kant maakt,”* becommentarieert een opgewonden passagier. *“Het gaat me drie uren meer kosten om thuis te geraken,”* voegt een andere eraan toe. Ik ga naar het ongeval toe en zie de overblijfselen van een man van in de dertig. *“We hebben hem niet zien komen, hij was op een andere planeet,”* legt een oude vrouw me uit. *“Arme jongen. U bent gehaast, niet?”* voegt ze eraan toe. Ik antwoord haar: *“Zeker, we hebben allemaal hetzelfde probleem, mevrouw”* alvorens de confrontatie met de bushalte aan te gaan. Voor velen is het verlies van een leven niet meer dan tijdverlies. Zinnespelend, ontwetend of bewust, op het feit dat de tijd die het systeem ons doet verliezen gelijkstaat aan het leven erbij laten...

Na 50 meter aanschuiven, 20 liter regen op mijn kledij en voor mijn ogen passeren van 10 afgeladen volle bussen, kan ik naar huis. Als een goeie mop van de natuur, net voor ik het huis bereik, klaart de hemel op en laat plaats aan een spectaculaire regenboog. Ik kon me niet tegenhouden mijn zoon van 7 maanden oud wakker te maken en mijn partner uit te nodigen te genieten van het landschap dat de hemel, de zon en de donkere wolken die zich verwijderden, vormde. Een schilderij met levendige kleuren, een prachtig beeld tussen bomen en treinen. In de ogen van de kleine weerspiegelt mijn vermoeidheid. Hij begrijpt nog niet waarom ik naar hem lach met dit verouderde gezicht. Hij is gewoon tevreden me te zien.

Het gaat niet alleen over een uitgeputte geest en lichaam, maar over iets veel deprimerender en ontmoedigender: het gaat over de toekomst van onze kinderen, kameraden, en over die van de kinderen van de larven. Hun toekomst hangt af van hoe wij strijden om de erfenis van de larven en rottende lijken die lange wachtrijen vormen af te schaffen; menselijke kadavers die in de rij staan om hun opgebruikte en verminkte lichamen in een hoek van het kerkhof te smijten. Overblijfselen die dit systeem wegwerpt en die overspoeld worden door andere ongeklede larven. Van ons allen die van de vrijheid houden hangt af of uit deze cocons, degenen die al bestaan en degenen die komen zullen, woedende honden komen die alles verwonden wat ze met hun

De hiernaast staande tekst is afkomstig uit Argentinië. Iemand beschrijft erin hoe hij zijn weg worstelt door het openbaar vervoer van en naar de fabriek. Hij vertelt over anderen met wie hij de lange wachtrijen en volgepropte bussen en treinen deelt, en wiens lichaam, net zoals het zijne, opgeslorpt wordt door de dagelijkse sleur van de loonslavernij. Hij praat ook over diegenen die zich niet naast hem bevinden, maar tegenover hem. Zij die ervoor kozen in te staan voor de controle op de wachtrijen, bussen en treinen; als beschermers van de heersende orde waaraan het systeem haar bestaan te danken heeft. Zij moeten ervoor zorgen dat er geen excessen plaatsvinden. En als ze toch zouden plaatsvinden zullen zij, eventueel met de hulp van andere larven, ze zo snel mogelijk de kop in drukken. Hierin wordt niet altijd geslaagd. De schrijver van de tekst heeft het op een bepaald moment over ‘Haedo’, een station in de periferie van Buenos Aires. In november 2005 braken naar aanleiding van een zoveelste slechte dienstverlening in dit station rellen uit. Treinwagons en delen van het station werden in brand gestoken, winkels werden kapot geslagen en geplunderd. Er volgde een confrontatie met de flikken en 113 mensen werden gearresteerd. Het was niet de eerste, nog de laatste keer dat in Argentinië reizigers in opstand kwamen en de boel ontplofte.

In essentie is de beschreven realiteit niet zo verschillend als die van hier en elders. De schrijver maakt duidelijk dat de eisen van werk en kapitaal zodanig onze levens binnendringen dat ze een frontale aanval betekenen op onze tijd, op wie we zijn, maar vooral op wie we kunnen of willen zijn. Hier en elders bevinden massa’s mensen zich dagdagelijks op het openbaar vervoer, meestal tussen thuis en werk of tussen thuis en winkel. Het is dan ook niet verwonderlijk dat de controle op het openbaar vervoer (camera’s, veiligheidspersoneel, flikken, boetes, razzia’s, ...) in een ijtempo opgedreven wordt, het omvat immers slechts een uitbreiding van de controle die op het werk en in de winkel reeds grondig uitgebouwd is.

Hier en elders komt het op het openbaar vervoer tot ontploffingen en wordt daarmee gebroken met de doodse routine waarmee de kapitalistische machine draait. Denk bijvoorbeeld aan de aanvallen op bussen in Anderlecht na een week van controles (zie Nar216), en de vernielingen aangebracht in het noordstation van Parijs na een ticketcontrole...

poten, die vergiftigd zijn door de autoriteit, aftasten ofwel vlinders die vrij vliegen en die, waar ze zich neerzetten, bloemen vinden...

Haedo, Constitución, *“Kloten genoeg van”* ... kanker, ouderdomsdementie, we gaan tot het einde...

Sidder en beef, bazen en bourgeois: Larven!

De dag van de grote furie is onvermijdelijk...

Vilchesz

* ‘De larven’ komt uit de brochure ‘El Cono Sur ardiente’. Dit is een eenmalige publicatie die verschillende teksten over de sociale oorlog in de Cono Sur samen over verscheidene thema’s zoals bijvoorbeeld de strijddagen en het staatsterrorisme in Chili, de implanting van cellulosefabrieken in Uruguay, de repressie tegen de kameraden van het anarchistische atheneum Angela Fortunato in Argentinië et de revoltes tegen de dagelijkse ellende (van het openbaar vervoer en de uitbuiting tot de kwestie van abortus). De brochure bestaat in het Nederlands, Frans en Spaans. Contact: Postbus 30, 9000 Gent 1

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe. Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weergave van wat er zich zoal afspeelt- in de hoop de discussie en actie tegen het asielbeleid aan te scherpen.

- **DI 29/4** - Een 200-tal mensen betogen voor het kantoor van dienst vreemdelingenzaken in Brussel. Burgemeester Thielemans (PS) verklaart dat een verdere samenkomst na 16u verboden is. Om 15u45 komen zestig rellieken aan die de samenkomst uit elkaar slaan en een groot deel van de aanwezigen arresteren, waaronder een groot aantal mensen zonder papieren.

- **DI 29/4** - ‘s Avonds vindt aan het justitiepaleis een solidariteitsbijeenkomst plaats en wordt de vrijlating geëist van al de mensen die aan het kantoor van dvz zijn gearresteerd die dag. Politiewagens worden verhinderd van de parking te rijden, banden worden platgestoken en in zijstraten worden kleine barricades opgeworpen. Bij mondjesmaat worden mensen (met en zonder papieren) vrijgelaten. Rond 3u drijven de flikken de samenkomst uit elkaar. Verschillende arrestanten worden in de cel bij elkaar geslagen. Tussen 15 en 30 sans-papiers worden uiteindelijk niet vrijgelaten en worden overgebracht naar verschillende Belgische asielkampen. Negen sans-papiers die in het centrum van Merksplas belanden, beginnen er onmiddellijk een hongerstaking uit protest tegen hun opsluiting.

- **WOE 30/4** - Een honderdtal mensen komen samen voor de kruidtuin in Brussel. Daar vindt het jaarlijkse ‘feest van de vooruitgang’ plaats van de PS. Er wordt geschreeuwd voor de onmiddellijke vrijlating van de sans-papiers die de nacht voordien zijn afgevoerd naar gesloten centra. De ordediensten laten echter niets aan het toeval over en beschermen het feest van de politiciers met man en macht.

- **DO 1/5** - Een man pleegt zelfmoord in het asielkamp van Merksplas. Hij zat er in een isolatiecel, men zou hem de daaropvolgende maandag voor de 3e keer proberen te deporteren. De medebewoners geven uiting aan hun woede en er vindt een opstand plaats. Matrassen worden in brand gestoken, een deel van de dagzaal wordt vernield en de toegang wordt geblokkeerd voor dokters en flikken.

- **ZA 3/5** - Aan de centra van Vottem en Merksplas vinden solidariteitsbijeenkomsten plaats. In Vottem wordt verteld aan de mensen binnen over wat er twee dagen voordien is gebeurd in Merksplas en over de negen mensen die er in hongerstaking zijn. In Merksplas worden slogans geroepen tegen asielen centra en gevangenen en mensen buiten trachten naar binnen toe te communiceren dat ze solidair zijn met de hongerstaking en de opstand die er plaatsvond.

- **MA 5/5** - Het kantoor van de PS in Brussel wordt aangevallen. De ruiten worden ingeslagen en op de gevel wordt «NEE AAN RAZZIAS» getagged.

- **DI 6/5** – ‘s Nachts worden in het station van Oostende elf mensen zonder papieren ontdekt. De mensen vluchten maar worden rond 3u gevat door de flikken. Het onderhoudspersoneel van het station houdt een korte staking omdat ze het beu zijn af en toe in het station geconfronteerd te worden met mensen zonder papieren. Nog geen twee weken later beslist minister van binnenlandse zaken Patrick Dewael dat er ‘s nachts meer politie en veiligheidspersoneel zal ingezet worden in en rond het station om vluchtelingen buiten te houden.

- **WOE 7/5** - Vanuit het Luxemburgplein in Brussel, waar een officiële betoging aan de gang is tegen de nieuwe Europese richtlijnen omtrent migratie, vertrekt een wilde betoging. Meer dan 200 mensen bezetten eerst de binnenring en trekken dan via St.Joost en Schaarbeek naar de kantoren van dvz.

- **MA 19/5** - Negen sans-papiers, die op 29 april voor de kantoren van de dienst vreemdelingenzaken gearresteerd werden en sindsdien in het asielkamp van Merksplas zitten, komen voor de raadkamer in Brussel. Buiten vindt een solidariteitsbetoging plaats. De betogers eisen de vrijlating van iedereen die opgesloten zit in de gesloten centra.

- **DO 22/5** - In Borgloon houden flikken razzia’s op 20 verschillende adressen. Dertig mensen zonder papieren worden gearresteerd. 28 van hen worden vrijgelaten met een bevel het grondgebied te verlaten, de overige twee worden afgevoerd naar het asielkamp van Vottem. Politiecommissaris van Borgloon, Wilfried Nelissen, reageert onthutst op het feit dat er niet meer van de arrestanten opgesloten blijven. Hij zegt dat hij en z’n korps op die manier «blijven dweilen met de kraan open».

- **DO 22/5** - Minister van migratie- en asielbeleid, Annemie Turtelboom (Open VLD) lanceert een puntensysteem voor sans-papiers die in aanmerking willen komen voor regularisatie. Zo is het hebben van werk goed voor 40 punten en kan een negatief advies van de burgemeester je 10 punten kosten.

- **VRIJ 23/5** - Flikken en verschillende inspectiediensten houden razzia’s in 25 van de 28 nachtwinkels in de Leuvense binnenstad. Tijdens de controle’s worden pv’s uitgeschreven voor vanalles en nog wat. Eén man die de juiste papieren niet kan voorleggen wordt gearresteerd en afgevoerd naar het asielkamp van Vottem.

- **ZO 25/5** - Onder het mom van een controle op een wekelijkse rustdag vallen flikken en enkele andere overheidsdiensten binnen in zestien winkels in Sint-Joost-ten-Node (Brussel). Twee mensen zonder papieren worden gearresteerd, één van hen wordt vrijgelaten met een bevel het grondgebied te verlaten, de andere wordt niet vrijgelaten.

- **JUNI** - Een nieuwe Europese richtlijn staat erop dat mensen zonder papieren in heel Europa ononderbroken 18 maanden opgesloten mogen worden en dat binnen de twee jaar 12 miljoen mensen zonder papieren gedeporteerd worden naar buiten de Europese grenzen.

- **WOE 11/6** – Een groep mensen valt metrostation ‘Osseghem’ aan in Brussel. In enkele minuten worden de ticketautomaten, de afstempelmachines en de glazen hal volledig vernield. Op de muur wordt ‘STOP RAZZIA’S’ getagged.

- **MA 16/6** – In Brussel wordt een busje van ISS Cleaning in brand gestoken. Dit bedrijf staat in voor het onderhoud van verschillende gesloten centra in België.

- **MA, DI EN WOE 23, 24 EN 25/6** – In Oostende houden de lokale politie, de scheepvaartpolitie en de federale recherche drie dagen lang een intense kloppacht op mensen zonder papieren. Vooral in het centrum van de stad vinden talrijke razzia’s plaats in huizen en worden mensen op straat onderworpen aan een identiteitscontrole. In totaal worden meer dan 50 sans-papiers gearresteerd.

- **ZA 28/6** – In de vroege ketent een groep mensen zich vast aan de poorten van het asielkamp in Merksplas, en blokkeren op die manier gedurende enkele uren de ingang. Ze doen dit tegen de opsluiting van gezinnen met kinderen en tegen het asielbeleid en gesloten centra in het algemeen.

Afgesloten op 30/06/2008

“Controle, controle, en nog eens... controle!” is een pamflet dat verspreid werd in het leuvense en dat inspeelt op de situatie aldaar. De tendens om steeds meer te gaan controleren en te gaan sanctioneren indien men (zich) niet conformeert, is echter een algemene tendens. Er is een roep naar een sterkere staat. Zeker inzake migratie, afwijkend gedrag en een falende opvoeding, heeft de overheid een versnelling hoger geschakeld. Controles op nachtwinkels, semi-permanente samenscholingsverboden, alcoholverboden, spijbel- en overlastboetes,... Verschillende gemeentes nemen het voortouw in de verdere criminalisering en controle. Veelal met andere accenten, maar met een gelijk doel. Bijbehorend pamflet is een concreet voorbeeld van het mogelijke verzet hiertegen. Luc Ponsaerts liet intussen via de lokale pers weten persoonlijk niets tegen hangjongeren te hebben, “zolang ze maar niet gaan rondhangen”. U weet dus wat u te doen staat...

Vrijdag 23 mei was het grote controle in de Leuvense nachtwinkels. Een leger inspecteurs drong de winkels binnen (11 verschillende diensten!). Ze vernietigden 165 kg voedsel, schreven 27 pv’s uit en... arresteerden een man die geen papieren heeft. Hij werd opgesloten in het deportatiekamp van Vottem.

Een zoveelste voorbeeld van de richting waarin onze samenleving geduwd wordt door de machthebbers. Een samenleving waarin groepen mensen systematisch onderdrukt en gecontroleerd worden, (bijvoorbeeld migranten en jongeren) omdat hun belangen vaak tegenover de belangen van de machthebbers staan. Zo is het in Leuven verboden om in de zomer na 24:00 nog alcohol te verkopen in de nachtwinkels. Alcoholverkoop in de nachtwinkels zou zorgen voor overlast van “rondhangjongeren”, die men natuurlijk liever op de Oude Markt heeft onder het wakende oog van de camera’s. Bovendien worden zo de winsten van de café uitbaters niet bedreigd. Wellicht de reden waarom Luc Ponsaerts (vld-gemeenteraadslid en café uitbater op de Oude Markt!) het voorstel indertijd indiende.

De repressie tegen jongeren en tegen migranten wordt ook duidelijk op het openbaar vervoer. Een samenwerkingsverband tussen de stad Leuven, de politie en de Lijn zorgde voor politiepatrouilles aan de bushaltes en op de bussen na schooltijd. Het zijn diezelfde bussen waarin we allemaal bespied worden door camera’s, waar bij elke ticketcontrole mensen zonder papieren gearresteerd worden en opgesloten in een deportatiekamp. Waar jongeren boetes krijgen voor prullen en waar de chauffeur ons afblaft wanneer we even buiten de lijntjes lopen.

Controle, controle en nog eens controle. Camera’s, flikken, parken op slot, gevangenen overvol en nieuwe in aanbouw. In heel West-Europa is er een grote kuis aan de gang. De stadscentra worden omgevormd tot luxe speeltuinen voor de rijken, waar niets te doen is buiten shoppen of consumeren op café of tijdens de festiviteiten die door de stad georganiseerd en gecontroleerd worden. Wie hiervoor geen geld heeft, of wie gezien wordt als een vijand, wordt weggedrukt. De armen naar de rand van de stad omdat de huurprijzen stijgen, de migranten op het vliegtuig, in de ghetto’s of in de gevangenis omdat de blanken schrik hebben voor hun geld. De jongeren liefst niet op straat omdat ze ervan houden in groep te zijn en de ouderen in de bejaardentehuizen omdat de zorg voor oudere familie of vrienden minderwaardig is aan geld verdienen.

De controle sluipt ook binnen in onze hoofden. Er zijn de burgers die zich gedragen als flikken en niet twijfelen om naar de politie te bellen om iets te melden. Zoals die ene nachtwinkel uitbater die de andere verklikte. Maar de controle in ons hoofd zorgt er ook voor dat er bijna geen weerstand was tijdens de controleactie in de nachtwinkels, en dat er achteraf ook geen reactie op kwam. Ze zorgt ervoor dat wij dit allemaal maar normaal vinden, en dat we het zelfs goedkeuren. Want de verziende burger ergert zich aan jongeren, aan ouderen. Heeft schrik van jongeren en van migranten. Hij houdt zijn portemonnee vast alsof het zijn leven is.

Laten we vechten tegen de controle in de samenleving en tegen de controle in onszelf. Laten we elkaar vrij laten en samen strijden voor een vrije samenleving. Een samenleving waar niemand een ander controleert, waar iedereen zichzelf kan zijn.

Deportatiecentrum Vincennes in de fik!

Op 21 juni overleed een Tunesische gevangene in het gesloten centrum van Vincennes* (vlakbij Parijs). De volgende dag (zondag) is er een opstand uitgebroken in het centrum. Twee vleugels van het centrum werden tegelijkertijd in brand gestoken en werden volledig verwoest. Alle gevangenen zijn geëvacueerd naar een nabije politieschool. Enkele mensen raakten gewond door het vuur en op z’n minst één iemand raakte gewond (gebroken arm) door de interventie van de politie. Zo’n 200 mensen zijn aan het centrum bijeengekomen, een aantal werden door de flikken teruggedreven met CS-gas.

Uiteindelijk blijkt dat één persoon is kunnen ontsnappen, een tiental anderen moeten worden vrijgelaten omdat er in de chaotische dagen na de brand procedurefouten werden begaan. De rest van de gevangenen worden overgeplaatst naar andere asielen centra (waaronder één in Lille die al twee jaar gesloten is) en naar een vleugel van et Justitiepaleis. Twee personen worden aangehouden op beschuldiging van brandstichting. Het grootste deportatiecentrum van Frankrijk met plaats voor 280 gevangenen, is nu niet meer bruikbaar.

*het centrum kent het laatste jaar zowel binnen als buiten haar muren een hevige strijd tegen de deportatiemachine. Zie ook pagina 8 “Correspondentie uit Frankrijk”.

CONTROLLE, CONTROLLE, EN NOG EENS... CONTROLLE

Papieren wapens van de staat

Over regularisaties en nationalisme, twee weinig belichte onderdelen van de deportatiemachine

Als anarchisten voelen we de nood om in actie te komen tegen de talloze mishandelingen die de migranten in Europa te verduren krijgen. Vaak is onze strijd echter beperkt gebleven tot het ondersteunen van initiatieven van andere groepen, of sporadische acties zonder al te veel richting. We willen nooit stoppen met ageren, maar voelen evenzeer de nood aan een perspectief dat ons meer energie kan geven. Hiertoe wordt in deze nar een poging ondernomen. Wanneer het vreemdelingenbeleid aangeklaagd wordt, gaat het doorgaans over de gesloten centra en de deportaties. Dit artikel wil stilstaan bij 2 andere belangrijke onderdelen van de deportatiemachine, nl. de regularisaties en het nationalisme. Hierbij worden twee bestaande strijdperspectieven in vraag gesteld, nl. dat van de algemene regularisatie en dat van de regularisatie van een groep mensen afkomstig uit hetzelfde land. Want voor anarchisten begint de vraag bij het bestaan van nationaliteiten en papieren tout court. De staat krijgt een enorme macht over haar onderdanen dankzij het systeem van de bevolkingsregistratie, de identiteitskaarten, de nationaliteitstoekenning en de nationalistische gevoelens die door de staat aangewakkerd worden wanneer het nodig is. Het is dit systeem dat wij willen breken.

Regularisaties, een onmisbare schroef van de deportatiemachine

"Ik heb gehoord van iemand dat ze gaan regulariseren." zei je toen je thuis kwam. Ik keek je aan en dacht: "Wat moet ik hier nu op antwoorden? Ze gaan niet regulariseren, lees je de kranten dan niet? Je bent hier niet welkom, de media spuwt op je." "Ik geloof er niet in." zei ik. "Iedereen spreekt erover, het is op de radio geweest, en op de televisie." antwoordde je me. "Ben ik het weer, die de hoop moet breken?" dacht ik en veranderde van onderwerp. De volgende dag was het daar weer: "Ik ben iemand tegengekomen. Hij zegt dat ze al bezig zijn met de regularisaties." Je lacht breed. "In een kerk in Brussel. Je moet er gewoon naartoe gaan en je naam en telefoonnummer geven. Dan bellen ze je op wanneer de papieren klaar zijn." Tragische komedie, ik begin te schaterlachen... Je gaat verder: "Ik heb hem proberen uit te leggen wat dat allemaal is met die kerk, maar hij wil het niet begrijpen. Zucht. Wat een zever allemaal. Ze gaan niet regulariseren. En als ze al papieren geven, wie zegt dan dat ik er zal krijgen?"

Het ging over de bezetting van de Begijnkerk in Brussel, maar dezelfde verhalen deden de ronde tijdens het jaar van de kerkbezettingen van UDEP. Even oprispen... UDEP ontstond als een zelforganisatie van mensen zonder papieren, die 3 eisen naar voren schoof: algemene regularisatie, stopzetting van alle deportaties en afschaffing van de gesloten centra. 1000-en Sans Papiers kwamen uit de schaduw om te betogen en kerken te bezetten. Op het hoogtepunt van de strijd waren er tientallen kerken bezet over heel België, de belofte was groot. Maar de afloop heel wat minder... Met oprecht respect voor de vele strijdende individuen en bewondering voor hetgeen ze op gang brachten, maar de beweging die UDEP

tweegebracht, verloor naar het einde toe aan kracht. Eén van de redenen hiervoor was dat ze haar oorsprong vergeten was, haar drie basiseisen niet meer kende (1). De kerkbezettingen mondden meer dan eens uit in bezettingen enkel voor papieren en deze eis bleek gemakkelijk te recupereren. Politieke en religieuze parasieten misbruikten op verschillende plaatsen de strijd (2), enkele kopstukken van UDEP kregen papieren (3), anderen werden opgespoord en gedeporteerd (4), kardinaal Danneels riep zijn priesters op om geen bezettingen meer toe te laten, ontruiming volgde op ontruiming en de grote en hevige beweging viel stil. (5)

Dat een beweging van Sans Papiers de eis van regularisatie naar voren schuift is niet moeilijk om te verstaan. Het leven zonder papieren is een onzeker bestaan, een eindeloos wachten op mogelijkheden, een impasse van het leven, die je moe, gestresseerd en gedepimeerd kan maken. En vaak ook angstig, omdat de dreiging van de deportatie altijd aanwezig is. Wie kan er nu niet begrijpen dat mensen een toekomst willen, en kansen in het leven, een lange termijnproject, een horizon waar de zon opkomt. Voor vele mensen zonder papieren is er enkel het leven van dag op dag en zijn er enkel dromen over de toekomst (als die er nog zijn), gevoed door niets anders dan (vaak valse) hoop op papieren.

Lokale verankering

En dan was het eindelijk bijna zover. De nieuwe regering was er, en het regeerakkoord. Het moment waarop de Sans Papiers en hun steunorganisaties naartoe werkten was aangebroken, maar... Van een algemene regularisatie is er geen sprake, enkel van de invoering van een nieuw regularisatiecriterium, nl.: de lokale verankering. (6) Verschillende organisaties hebben hun vreugde hierover al uitgesproken... Het is waar, dit nieuwe

criterium kan ongetwijfeld een groep mensen uit de nood helpen, maar voor wie even doordenkt wordt het snel duidelijk dat het een stap achteruit is voor de strijd van de mensen zonder papieren. Want het inburgeringscriterium past volledig in de lijn van de nationalistisch-kapitalistische tendens van de huidige samenleving, een tendens die bvb in Nederland alle verregaandere consequenties voor de Sans Papiers opleverde. (7) Deze tendens staat voor een systeem waarin de mensen zonder papieren nog meer moeite zullen moeten doen om aanvaard te worden in onze samenleving.

Eigenlijk betekent het niets meer dan een diepere scheidingslijn tussen de 'goede' migrant en de 'slechte' migrant, het betekent een voorbeeld stellen voor hoe je je moet gedragen als je hier wil blijven, het betekent een voortschrijdend nationalisme en racisme. De aanwezigheid van migranten wordt op een nationalistische wijze aanvaardbaar gemaakt (zolang ze zich maar zoals 'ons' gedragen). En dit enkel en alleen omdat onze economie nood heeft aan deze mensen (zolang ze zich maar zoals ons gedragen kunnen ze als beloning onze rotjobs aan lage lonen uitoefenen).

De 'slechte migrant', dat is onze vijand, de boeman. Het is de crimineel die onze huizen leegrooft, winkels plundert, het is de terrorist, de agressieve jeugd op de bus. Het zijn zij die 'onze normen en waarden' niet delen, die in de gevangenis belanden, die te luid praten en hun vuilnis op straat achterlaten. De 'goede migrant' daarentegen spreekt Nederlands, heeft kinderen die naar school gaan, en werkt. Kortom: de migrant waarvoor 'we' niet eens zo bang hoeven te zijn, omdat hij/zij eigenlijk niet zo vreemd is, want net zo doet als 'ons'. Het is hij/zij die zich aanpast, integreert, inburgert. De 'vreemdeling' die de homogeniteit niet te zeer aantast, want een groep mensen die +/- hetzelfde doet en denkt, is voor de staat gemakkelijker te beheersen dan

een groep met meer onderlinge verschillen. Toch, ook deze migrant zal altijd een migrant blijven. Zijn/haar taal zal nooit vlekkeloos zijn, zijn/haar huid zal nooit helemaal verbleken, hij/zij zal nooit dezelfde kansen krijgen en dat komt 'ons' goed uit. Want 'we' hebben nood aan een groep mensen om de straten, de kantoren, de scholen en de huizen schoon te maken.

Papieren zijn een machtsmiddel van de staat, die haar de controle geeft over wie ze wil toelaten in de samenleving en wie ze ervan wil uitsluiten. Het bestaan zonder papieren is een superharde test voor alle migranten. Diegenen die na al die jaren van onzekerheid nog niet kapot zijn, die 'lokaal verankerd' zijn, deportatie hebben kunnen vermijden etc. etc., die overlevenden van de hel, kunnen uiteindelijk misschien papieren krijgen. En in tussentijd profiteert de economie van deze test en al deze spotgoedkope illegale arbeidskrachten. Zoals de Zuid-Spaanse fruitteelt waar de mensen zonder papieren uitgezogen worden, of dicht bij huis... Op de bouwerven, achter de afwasbakken in restaurants, of in de fruitteelt in Sint-Truiden, waar elk jaar verschillende razzia's plaatsvinden. Net voor de uitbetaling?

Regularisaties zijn (net als deportaties) een onmisbaar onderdeel van de migratiepolitiek. Een algemene en permanente regularisatie van alle Sans Papiers kan niet bestaan. De staat zou hiermee één van haar machtigste wapens uit handen geven. Want regularisaties dienen als zoethouder om de mensen de uitbuiting te doen slikken en hen te doen uitsloven om een onderdeel van onze maatschappij te worden. Ze dienen om de kalmte te bewaren, want een te grote groep uitgebuite mensen in onleefbare omstandigheden zou oncontroleerbaar kunnen worden wanneer de woede uitbarst. En ze dienen ook om de kalmte te herwinnen wanneer er een strijd bezig is, om de beweging uit te doven. Hoewel de indivi-

duale gevolgen voor iemand die geregulariseerd wordt positief zijn en die voor iemand die gedeporteerd wordt negatief, moet erkend worden dat beide handelingen een onderdeel van dezelfde machine zijn en uitgevoerd worden door één en dezelfde staat. De staat, onze vijand, die ons identiteitspapieren en een nationaliteit opdringt. Opdat zij ons beter zou kunnen controleren, en opdat zij anderen zou kunnen uitsluiten en uitbuiten. Maar hoe is het mogelijk, dat dit alles gebeurt zonder al te veel ophef?

Nationalisme en racisme: olie voor de deportatiemachine

Ik herinner me het zesde leerjaar... Ik telde de dagen af tot ik 12 werd, een groot kind en één van de gelukkigen in de klas met... een identiteitskaart! Ape-trots was ik, toen ik 'em kon tonen aan de anderen, mijn identiteitskaart. Nu hoorde ik er ècht bij en Belg-zijn werd een vast onderdeel van wie ik was. Want op die kaart stond naast mijn naam, geboortedatum en adres ook nog NATIONALITEIT BELG. Het was iets om fier over te zijn...

Inmiddels zijn we wat jaren verder en ik vraag me af: wat zijn landen eigenlijk, anders dan het territorium van een groep machthebbers, en de grenzen anders dan de afbakeningen van dat gebied? En mijn identiteitskaart, en mijn nationaliteit, wat zijn die anders dan een middel van machtige instanties om te kunnen controleren wie ik ben, waar ik ben en waar ik vandaan kom? En meer, om te kunnen beslissen welke niet-Belgen hier mogen blijven en welke niet. Toch... Hoewel de onderdanen van een land er in feite weinig tot niets in de pap te brokken hebben, aanvaarden de meeste mensen de identiteitskaart gewoon, net als hun nationaliteit, het horen bij een 'groep' waar ze eigenlijk nooit zelf voor gekozen hebben, maar die hen werd opgelegd van bij de geboorte.

De nationalistische en racistische gevoelens zijn de laatste jaren weer in opmars. De verschillende media (de propaganda-kanalen van de staat) doen hun best om het trotse 'groepsgevoel' vorm te geven, om de geesten van de Europeanen te sluiten en in te spelen op hun racistische buikgevoelens. Vooroordelen worden

uitgesmeerd in de media en tegelijkertijd wordt er gewerkt aan het promoten van "onze" normen en waarden en "ons" superioriteitsgevoel. De hele hetze rond het openbaar vervoer toont dit goed aan. Al bijna twee jaar worden we op de trams bestookt met allerlei 'burgerzin'-slogans zoals "U neemt twee plaatsen in, want u hebt een groot ego?" of "U maakt kaabaal, want u wil ontdekt worden?". De nmbs volgde met haar verkleuterende bordjes over de goede samenwerking op de trein; we dienen allemaal al lachend ons ticket te tonen aan de controleur, we dienen niet te veel decibels te produceren etc. etc. De indringers in deze cocon van de goede burgers worden in krantenkoppen politieke vluchtelingen genoemd, of Marokkaanse jongeren, amokmakers uit Anderlecht. Andere waarden die in het lang en in het breed worden behandeld in de media zijn bijvoorbeeld de westerse "vrije" meningsuiting en de westerse "vrijheid" van de vrouw.

Paradijs Europa

Kortom, er wordt gewerkt aan een klimaat waarin de migrant beschouwd wordt als een vijand van "ons" land, "onze" samenleving, normen en waarden, rijkdom en veiligheid. Maar het nationalisme en het racisme zijn meer dan de gevoelens van een groep gelukkige ingesloten, het is ook de harde dagdagelijkse realiteit van de uitgesloten. De angst voor de migranten, het superioriteitsgevoel tegenover hen en de territoriumdrang van de nationalist zorgen ervoor dat de staat met de Sans Papiers kan doen wat hij wil. Dat hij ze 100% kan uitbuiten, openlijk beschimpen en bespuwen, kan opjagen, uit hun huizen zetten, intimideren, slaan, opsluiten, op het vliegtuig zetten en dumpen in een ander land. Zonder gewetenswroeging en zonder al te veel protest. Omdat de economie nood heeft aan migranten om de vuile klusjes op te knappen, wordt de 'goede' migrant nog net getolereerd en kan hij/zij eventueel papieren krijgen van de regering Leterme als beloning voor zijn/haar goed gedrag en zeden. Wat een vernedering...

Daarom is de strijd tegen de deportatiemachine ook een strijd tegen het nationalisme en racisme, tegen ELK nationalisme en racisme, ook tegen dat van de migranten zelf. Wanneer Sans Papiers

zichzelf organiseren op basis van hun afkomst kunnen wij dit misschien wel begrijpen, maar we moeten ons er niet voor behoeden om hun strijd in vraag te stellen. Deze groepen focussen zich voornamelijk op het aanklagen van de ellendige toestand in hun thuisland en proberen de minister ervan te overtuigen dat zij niet terug kunnen naar hun land. Het is waar, er zijn vele mensen die zich in een onmogelijke situatie bevinden omdat zij geen asiel verkregen, maar dit discours brengt ons geen stap verder. In tegendeel, los van de individuele voordelen die een Sans Papiers eruit kan halen, is het weer eens een stap achteruit voor onze strijd. Want het Westen wordt in de schrijnwerpers gezet als het goede, democratische en vrije oord waaraan de Sans Papiers smeken om te mogen blijven. Ondanks alle vernederingen, mishandelingen en ondankbaarheid die zij al te verduren kregen! In plaats het Westen te blijven voorstellen als het paradijs van de vrijheid, is het onze strijd om haar onderdrukkende gelaat bloot te leggen!

Meer... Deze tactiek werkt het onderscheid tussen de 'echte' en de 'valse' vluchteling in de hand. De 'echte' vluchteling is deze die gevaar loopt wanneer hij/zij gedeporteerd wordt, of opnieuw in de totale armoede terecht komt bij aankomst in het thuisland. De 'valse' vluchteling daarentegen doet alsof. Het is belangrijk dat wij deze scheiding weigeren, dat wij weigeren om ons op te stellen als een Dienst Vreemdelingen Zaken die oordeelt welk verhaal erger is dan het andere. Laat de verzielende verhalen over aan de liefdadigheidsinstellingen en de kerken, aan de verdedigers van de democratie, wij danken daarvoor.

We belichten de kapitalistische en democratische propaganda-machine die overal ter wereld aanwezig is en mensen lokt met valse dromen over democratische vrijheid en geld. Het 'vrije' en rijke westen, met in haar kern een brullende draak: de deportatiemachine, die levens kapot maakt, bij hopen, elke dag. Het is dat wat binnen ons bereik

is om aan te vallen, laat ons onze pijlen richten: tegen het onderscheid tussen de 'goede' en de 'slechte' migrant, en dat van de 'echte' en de 'valse' vluchteling, de opdelingen die de staat gebruikt om ons te verzwakken. Tegen de propaganda van het 'vrije' westen en het democratische Europa. Tegen de identiteitskaarten, de bevolkingsregisters, tegen alle papieren en de nationaliteiten die ons allemaal controleren en ons tegen elkaar opzetten. Tegen elke controle op onze bewegingsvrijheid.

Want we willen de vrijheid kennen te zijn wie we zijn en te gaan waarheen we willen.

(1) Zie ook Nar 207, De efficiënte scheiding tussen geïntegreerd en gedeporteerd", september 2007.

(2) Zoals het geval was in Antwerpen, waar een coalitie van liefdadigheidsorganisaties en mislukte politiekers de sans-papiers zelfs buitensloot wanneer er beslissingen genomen werden. Ook ontstond er HOP, een beweging van de Sint-Egidiuskerk die ijverde voor het regulariseren van de goed ingeburgerde en Nederlands sprekende sans papiers. Zie ook Nar 203, Hop naar rechts, maart 2006.

(3) Zoals bvb. In Antwerpen en in Leuven gebeurde.

(4) Het radicalere Udep-Verviers kende een grote golf van repressie. Over de arrestaties en deportaties van Vincent en Barry van Udep-Brussel verscheen er nieuws in de Nar. Zie Nar 202, Repressie tegen UDEP en mensen zonder papieren neemt hoge vlucht, februari 2006.

(5) Er zijn evenwel ook voorbeelden van kerkbezettingen die stilvielen juist omwille van de verstikkende omhelzing van officiële sociale organisaties, zoals het geval was in Seraing.

(6) Toen deze tekst geschreven werd, was er nog geen sprake van de rondzendbrief van minister Turtelboom. In deze rondzendbrief wordt duidelijk dat het hele gedoe niets meer dan een onderdeel van de grote politieke show is. Lokale verankering betekent vooral werk hebben. Maar dat doet weinig af van de bovenstaande analyse gezien de discussies rond het regeerakkoord weer eens laten zien dat de inburgeringsideologie gepropageerd wordt en zich zelfs in de hoofden van mensen zonder papieren en hun steunorganisaties nestelt.

(7) Ook het puntensysteem dat minister Turtelboom intussen heeft ontwikkeld past in deze tendens. De sans papiers die een voldoende score behalen op de inburgeringschaal, maken in de toekomst kans op een regularisatie. Hierbij dient nog gezegd te worden dat de lat zodanig hoog ligt dat het lijkt alsof er momenteel niemand kan slagen voor deze test.

BREEK HET MOORDENDE RITME VAN DE DEPORTATIEMACHINE !

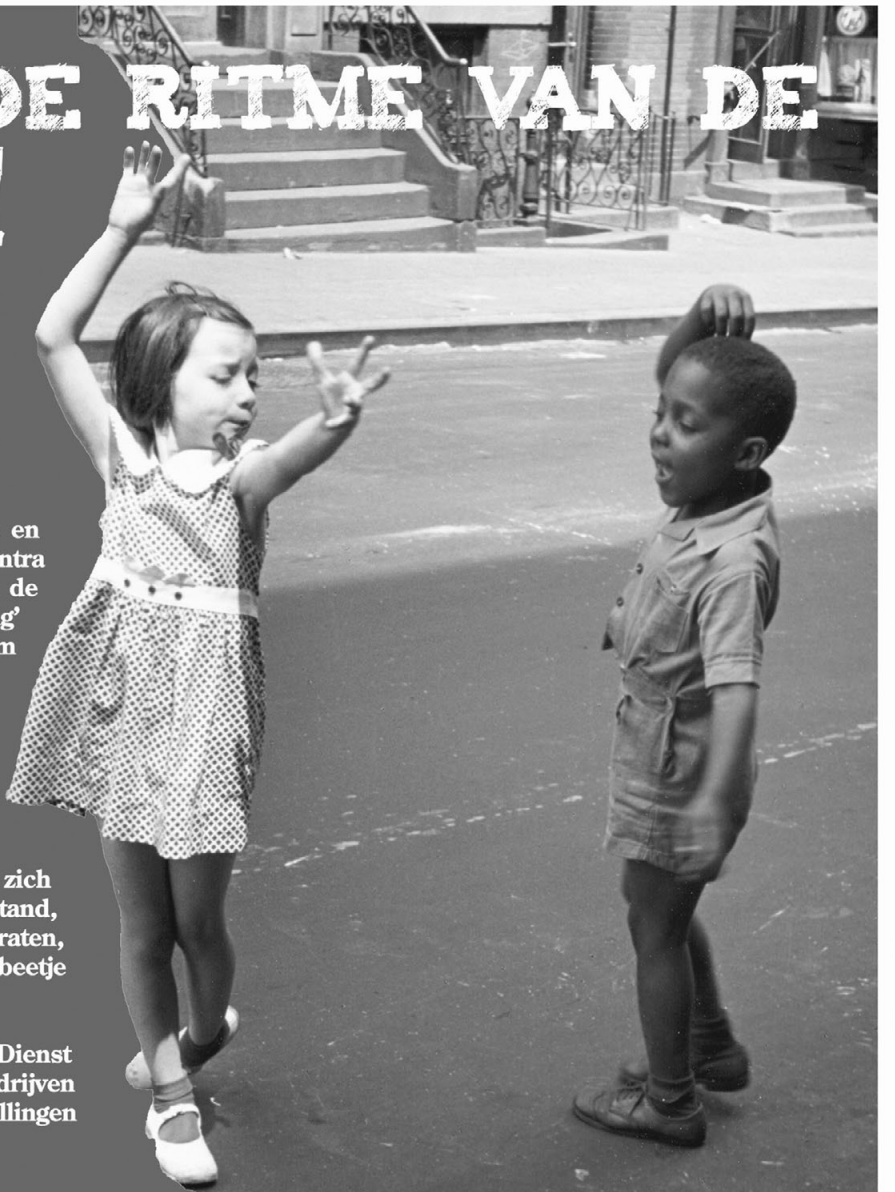
OVERAL TER WERELD wordt oorlog en ellende gezaaid om de overheersing te verstevigen en de winstmarges te vrijwaren. Miljoenen mannen en vrouwen proberen deze omstandigheden te ontvluchten en belanden in de Westerse grootsteden... Tenminste, als ze niet sterven voor de prikkeldraad aan de grenzen, als ze niet verdrinken in de Middellandse Zee, als ze niet stikken in vliegtuigen, als ze niet worden achtergelaten in de woestijn door de politie en mensenhandelaars, als ze niet onderschept worden door de bewakers van 'de beste der werelden'.

DIEGENEN DIE TOT HIER geraken worden verwelkomd met de dagelijkse terreur van razzia's en controles, met levensomstandigheden die vaak lijken op wat ze ontvlucht zijn, met gesloten centra en met racisme dat hen tot sociale vijand maakt. Deze ongewensten dienen niet alleen om de kapitalistische machine te voeden in haar zoektocht naar grenzeloze uitbuiting, 'de vreemdeling' dient ook als zondebok voor de ontevredenheid van uitgebuiten 'hier', in een oorlog van arm tegen arm.

DE INTEGRATIE in autoritaire gemeenschappen die voornamelijk gebaseerd zijn op religie en nationalisme verhindert dat ze aanvallen wat hen onderdrukt. Het is nochtans alleen in de revolutie dat de ongewensten van hier en elders elkaar herkennen en de medeplichtigheid smeden om de strijd met deze wereld aan te gaan.

MAAR DE DEPORTATIEMACHINE loopt niet gesmeerd. In de luchthavens verzetten sans-papiers zich dagelijks tegen hun uitwijzing. In gevangenissen en gesloten centra komen gevangenen in opstand, proberen te ontsnappen en breken zo de dodelijke routine van de deportatiemachine. In de straten, waar het racisme en de politie regeren, lopen controles soms grondig uit de hand. Beetje bij beetje treden de ongewensten uit de schaduw en breken zo met de onderwerping.

DE MANAGERS EN COLLABORATEURS van de deportatiemachine zijn niet anoniem. Ze heten Fedasil, Dienst Vreemdelingenzaken, politie, controleurs op het openbare vervoer, alle politieke partijen, bedrijven zoals Sodexho, Bank van de Post, ISS Cleaning, Horeservi, SN Brussels Airlines. Ook instellingen zoals Caritas en het Rode Kruis werken mee aan het beheer van deze deportatiekampen.

LATEN WE DE REVOLTE VERSPREIDEN... VERNIETIG DE GESLOTEN CENTRA EN GEVANGENISSEN

Opstand in Bijlmerbajes

Sinds alle regimes in de zes verschillende torens van de Bijlmerbajes (Amsterdam) gelijkgetrokken en zwaar versoberd zijn, is het onrustig in de gevangenis. Begin juni weigeren gevangenen terug te keren naar hun cellen. De gevangenis oproerpolitie (Intern Bijstandsteam) heeft de gevangenen uiteindelijk met geweld hun cellen weer in gewerkt. Repressailles worden ingesteld; geen bezoek, niet douchen, niet luchten... De weken daarop houden gevangenen nachtenlange lawaaidemonstraties, bonken en stampen op ramen en deuren, gevangenen weigeren werk, brandalarmen gaan onophoudelijk af en het interne bijstandsteam moet meerdere malen per week ingrijpen. Ook in de gevangenis in de Havenstraat gaat het nieuwe regime ingevoerd worden en ook daar dreigt de situatie te ontploffen. Ondertussen laten de cipiers weten dat ze vrezen voor hun veiligheid... Onderstaande tekst is het pamflet dat bij de solidariteitsdemo van 11 juni aan de Bijlmerbajes werd voorgelezen. De betoging werd goed onthaald door de gevangenen. Niet alleen werd er hard tegen de ramen geslagen en getrapt, maar ook stoelen en ander meubilair vloog door de cellen tegen de ruiten. De solidariteit en de woede tegen de gevangenis en het systeem tussen de mensen binnen en buiten was goed voelbaar.

Dat we vanavond hier staan om onze solidariteit met de opstandige gevangenen van vorige week te tonen, staat niet op zichzelf; laat het duidelijk zijn de bajes is een verdorven plek. Het signaal dat de gevangenen, al meerdere malen nu, hebben afgegeven spreekt boekdelen: deze oorden barsten uit hun voegen en er is geen ruimte meer voor de donkere kelders van de democratie in de vrije wereld waar wij voor strijden. Tot de laatste steen verwijderd is. Zo willen we de men-

sen die binnen rebelleren tegen hun opsluiting en vernedering laten weten dat hun woede op straat gevoeld wordt en wijdsers verspreidt. Opdat iedereen in verweer komt tegen die lange opsluiting, de beperkte en nietszeggende recreatie, de vernedering en straf in het algemeen.

Maar bovenal tegen de wereld van de gevangenis als geheel en het systeem dat ze bouwt met haar sloten die onze vrijheid vergrendeld. Opdat iedereen in verweer komt tegen hen die onze lijven verkneden aan goedkope arbeid, die ons op scholen bevelen naar hun nietszeggende onzin te luisteren, die ons geld verstoppen in hun banken, die ons voorliegen met hun kranten en tv, die al het eten voor zichzelf houden, die een politiek stelsel installeren om hun centen en machtspositie te behouden, die ons op straat staande houden voor je papieren, voor een geldige reden van je verblijf op die plaats op dat moment, die strepen over de aarde trekken om mensen buiten te sluiten, en zeker tegen hen die ons straffen wanneer we ze niet gehoorzamen!

Achter het zachte masker van de democratie zit nog altijd hetzelfde monster. Het feit dat we eens in de vier jaar de vrijheid hebben te mogen kiezen wie ons de komende jaren zal onderdrukken, uitbuiten en op-

sluiten verandert helemaal niets aan deze wereld. Het feit dat de politie ons hier toelaat, haar vriendelijke, tolerante en democratische gezicht toont aan de mensen verandert niets aan de controle die ze op ons uitoefent, zowel binnen als buiten op straat.

De muren die ze bouwen zijn nimmer hoog genoeg om onze drang naar vrijheid in te perken, om onze stemmen te doen verstommen of om onze handen samen te binden.

Neer met de grijze muren van de democratie!
Neer met de grijze muren van de bajes!
Lang leve de anarchie!

Correspondentie uit Frankrijk

Op 19 januari worden drie personen die op weg zijn naar een betoging aan het deportatiecentrum van Vincennes tegengehouden door de politie. In de auto van twee van hen vinden ze zelfgemaakte rookbommen en kraaienpoten. Ivan en Bruno worden in voorarrest geplaatst. Huiszoekingen worden verricht, waarbij de woonplaatsen helemaal overhoop gehaald worden. Enkele dagen later wordt een auto bij een controle tegengehouden. In de auto wordt salpeter, documentatie voor het aanmaken van bommen en grondplannen van de jeugdgevangenis van Porcheville aangetroffen. Ook Farid en Isa worden in voorlopige hechtenis genomen. Het DNA van Isa lijkt overeen te stemmen met DNA dat gevonden is op een explosief bij een politiecommissariaat. Enkele maanden later worden de twee zaken bijeengebracht voor dezelfde antiterroristische rechtbank. Begin juli worden drie personen aangehouden op straat in Parijs door de politie van Rennes. De arrestaties worden uitgevoerd in het kader van een onderzoek van 2004. Toen werden op de werf van een nieuwe jeugdgevangenis verschillende werktuigen in brand gestoken. De volgende dag worden ze alle drie vrijgelaten. Daarna wordt de broer van Isa, Juan, opgepakt. Juan had een aanvraag ingediend om zijn zus te kunnen bezoeken in de gevangenis, terrorisme-verdachten kunnen alleen bezoek krijgen van directe familieleden. De politie onderwerpt de ouders van de opgesloten altijd eerst aan uitgebreide en intimiderende ondervragingen. Isa's broer wil niet meewerken aan de verhoren, maar wordt dan gewoon opgepakt. Nadat hij eerst terug wordt vrijgelaten omdat zijn DNA niet overeenkomt met andere DNA-profielen gevonden op het explosief, wordt hij enkele weken later toch terug opgepakt. Blijkbaar zou zijn DNA dan toch overeenkomen. Op 6 juni (net voor de aangekondigde solidariteitsweek) worden Ivan, Bruno en Farid vrijgelaten uit voorlopige hechtenis.

WIE ZIJN DE TERRORISTEN ?

De alsmear meer ondraaglijke levensomstandigheden die ons opgelegd worden berusten op angst. Angst om geen werk meer te hebben en de eindjes niet meer aan elkaar te kunnen knopen. Angst voor de politie, angst voor de gevangenis. Omdat uiteindelijk het de matrak en haar aanvaarding zijn die de sociale verhoudingen vrijwaren.

In deze wereld op z'n kop is het geen terrorisme om miljarden menselijke wezens te dwingen om te overleven in onaanvaardbare omstandigheden, om de aarde te vergiftigen. Het is geen terrorisme om het wetenschappelijke en technologische onderzoek voort te zetten die onze levens alsmear meer onderwerpt, die alsmear dieper doordringt in onze lichamen en de natuur op onomkeerbare wijze vervormt. Het is geen terrorisme om menselijke wezens op te sluiten en te deporteren omdat ze niet over het juiste blaadje papier beschikken. Het is geen terrorisme om ons af te maken en te verminken op de werkvloer opdat de bazen zich eindeloos kunnen verrijken. Het is zelfs geen terrorisme om volledige bevolkingen te bombarderen. Al deze dingen noemen ze economie, beschaving, democratie, vooruitgang, openbare orde.

Politiek is eigenlijk de kunst om feiten te verkleden door de woorden te veranderen. Hun «oorlog tegen het terrorisme» op wereldschaal is niets anders dan een propagandawapen om elke militaire agressie in het buitenland en elke repressie tegen rebellen in het binnenland te legitimeren.

Met spiegeleffect zou de Staat ons allen willen verplichten om de weerkaatsing te zijn van haar gortige autoritaire smoel. Vriend-

schappen, affiniteiten en het delen van eenzelfde idee over vrijheid worden «criminele verenigingen met terroristische doeleinden». Banden gesmeed in de strijden worden een «anarcho-autonome beweging». Een rookbom wordt een explosief.

En nochtans is zich organiseren niet noodzakelijk het oprichten van een Organisatie, net zoals een staking geen gijzelname is. De aanval tegen een bank, een gevangenis, een ANPE [Frans equivalent van de VDAB en RVA], een partijkantoor, een gesloten centrum; de sabotage van het treinverkeer of van de machines in een fabriek zijn geen «terrorisme». Een afgrond scheidt diegenen die in opstand komen om zich te bevrijden en diegenen die in de hoop slagen om de macht te verdedigen, verstevigen of veroveren – met andere woorden de Staten, bazen, hun huurlingen en hun laboratoria van de dood.

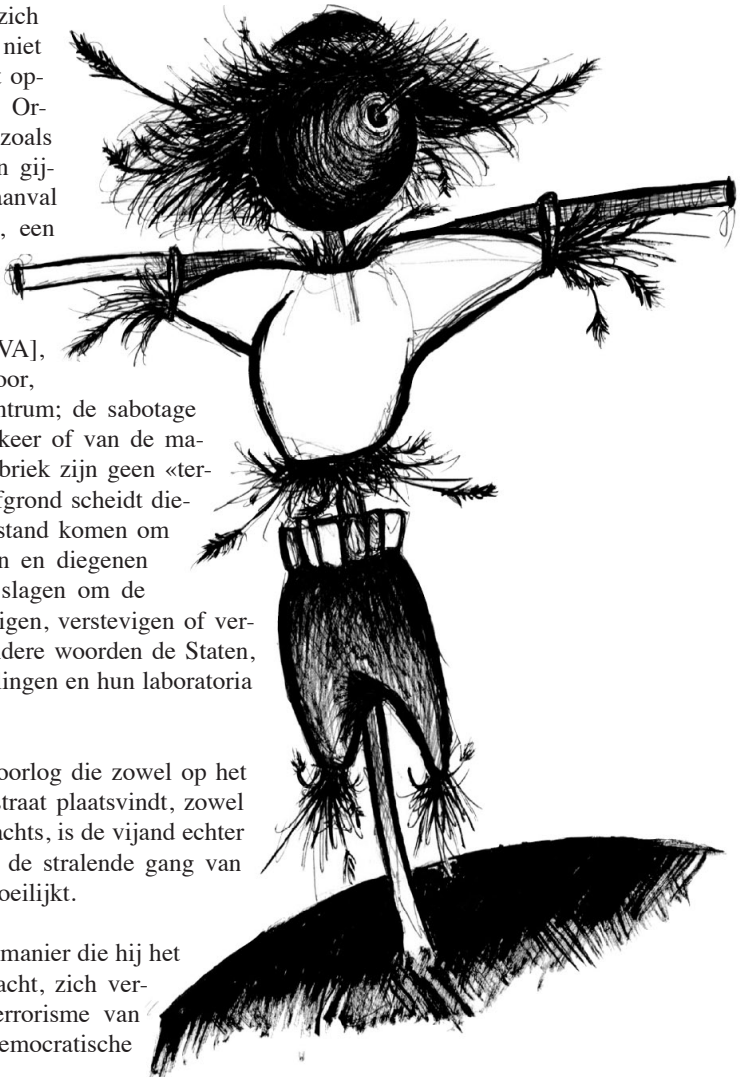
In deze sociale oorlog die zowel op het werk als in de straat plaatsvindt, zowel overdag als 's nachts, is de vijand echter elk individu die de stralende gang van het kapitaal bemoeilijkt.

Dat ieder, op de manier die hij het meest geschikt acht, zich zet tegen het terrorisme van de Staat en het democratische

totalitarisme. We zullen deze oorlogsverklaring niet met gebogen hoofd ondergaan.

Dat de beste der werelden barst!

(Vertaling van een affiche die in vele steden in Frankrijk en daarbuiten geplakt werd)

Deze chronologie van acties in solidariteit met de strijd tegen repressie en tegen grenzen, beperkt zich tot de solidariteitsweek (9 tot 16 juni). De voorgaande en daaropvolgende weken waren er evenzeer talrijke acties die solidariteit uitdrukten.	
S O L I D A R I T E I T S A C T I E S	8&9/6 Parijs (Frankrijk) – Spandoeken worden opgehangen in de straten. “Résistances aux contrôles. Plus de papier du tout”, “Emeutes dans les centres de rétention solidarité” en “Les sans-papiers en lutte solidarité avec”.
	8/6 Lyon (Frankrijk) – Vijf instellingen die bijdragen aan het opgjagen en ‘beheren’ van sans-papiers worden aangevallen; de ruiten sneuvelen en de gevels krijgen een kleurtje. ANAEM (beheert buitenlandse arbeidskracht en organiseert vrijwillige terugkeer), Air France (zorgt voor dagelijkse deportaties), La Police de l’Air et des Frontières (onderdrukt, controleert en deporteert), Bouygues Immobilier (bouwt gevangenis en deportatiecentra) en BNP (buit sans-papiers uit en verraadt hen).
	9/6 Genève (Zwitserland) – Gebouwen die in het laatste jaar ontruimd worden, worden beplakt met posters “Nous ne subirons pas cette déclaration de guerre en baissant la tête”. De actie wordt gedaan in solidariteit met Bruno en Ivan. “D’autres actions sont à venir! Mort aux vaches! Ça va continuer!”
	11/6 Rouen – Een groot spandoek “Destruction des centres de rétention. Liberté pour Isa et tous les prisonniers” wordt opgehangen aan het gebouw van Théâtre des Arts. Vanop het dak worden ook pamfletten naar beneden gegooid.
	11/6 Grenoble – Na een bijeenkomst aan de Prefectuur, wordt het Museum van verzet en deportaties bezet. Pamfletten worden uitgedeeld en spandoeken ontrolld; “Solidarité avec les sans-papiers”, “Résistons encore!” en “Ni prison, ni frontières, ni matons, ni charters”. Na enkele uren verlaat iedereen het museum.
	11/6 Moskou (Rusland) – Voor de Franse ambassade wordt een solidariteitsbijeenkomst gehouden met spandoeken en rookbommen. “et pour protester contre la répression en France contre les participants aux mouvements de contestation, de jeunes et de sans-papiers!”
	12/6 Parijs – In de namiddag valt een groep gemaskerde
	individuen het gebouw van de APIJ (staatsagentschap dat instaat voor de gebouwen van Justitie en dus ook voor de bouw van gevangenis) aan. De ruiten worden vernield en in de hal wordt afval (of zaken die enorm stinken) achtergelaten. Op de muren worden slogans gespoten als “Guerre sociale”, “Feu aux prisons” en “La terreur d’Etat c’est ici”. “Solidarité avec tous les prisonniers avec ou sans papiers, avec ou sans chlorate. Liberté pour Isa, incarcérée à Lille, et tous les prisonniers. Feu aux prisons et aux centres de rétention.”
	12/6 Parijs – Aan een agentschap van Air France worden alle ruiten gebroken, op de muur wordt “Sabotons la machine à expulser” gespoten. Hetzelfde kantoor werd twee maanden geleden ook al aangevallen. Ook een kantoor van Bouygues Telecom (eigendom van het bedrijf Bouygues dat gevangenis en deportatiecentra bouwt) ziet zijn ruiten vernield en “Feu aux prisons” verschijnt op de gevel.
	13/6 Thessaloniki (Griekenland) – Voor het Franse consulaat houden anarchisten, anti-autoritair en autonomen een bijeenkomst met daarna een korte betoging.
	13/6 Turijn (Italië) – Radio-uitzending over de Franse situatie in verband met de deportatiecentra, antiterroristische politieoperaties en de gevangen kameraden.
	13/6 Santa Cruz (VS) – Het gebouw van de rechtbank krijgt stenen door haar ruiten. In solidariteit met alle gevangenen en specifiek: Eric McDavid, Marie Mason, Daniel McGowan, Leonard Peltier, John Graham, Mohawk strijders van Tyendinaga en Six Nations, de opstandigen van Olympia Washington, Lukas Winkler, Stephanie Trager, en Sven Maurer (krakers van Munich), Isa, Farid, Damien, Bruno en Ivan (van Frankrijk). “May every courthouse window be smashed, every prison wall broken. May all of us then run free. Solidarity in revolt, uncontrollables.”

van Forclum (maakt deel uit van Eiffage, die gevangenis bouwen) uit. Alsook een camion van de gemeente.

14/6 Moskou (Rusland) – De kantoren van Air France worden beschilderd met de slogans “Solidarité avec les sans-papiers” en “No states, no borders, no races”.

14/6 Vigan – Bijeenkomst op de markt met een infotafel, eten en een solidariteitskas. En ‘s avonds nog een projectie en voorbereidingen voor een betoging aan het nabijgelegen deportatiecentrum.

15/6 Parijs – Bijeenkomst aan de metrohalte La Chapelle. In deze wijk vinden er regelmatig razzia’s plaats omdat hier veel zwartwerkers passeren en omdat de gemeente de wijk wil opkuisen om plaats te maken voor de ‘bobos’.

16/6 Vancouver (Canada) – Twee beveiligingscamera’s van het winkelcentrum worden gesaboteerd met verf, op het dak van de Probatiecommissie en het winkelcentrum worden verschillende slogans tegen de gevangenis geschilderd in het kader van de solidariteitsweek.

17/6 Lille – De ramen van een filiaal van de bank BNP sneuvelen. Op de muur er tegenover werd de tag “Non aux rafles, BNP collabo”.

9-16/6 Grenoble – Tijdens deze periode worden in Grenoble verschillende kantoren van bedrijven en instellingen die collaboreren met de deportaties aangevallen (gebroken of geschilderde ruiten) : Air France, Bouygues, BNP, Rode Kruis, TAG (die recentelijk een sans-papiers verklikte aan de flikken) en de vakbond CGT (die tijdens een betoging in Parijs sans-papiers heeft aangevallen).

9-16/6 Bizkaia (Baskenland) – Elke dag werd een spandoek uitgehangen in de dorpen Algorta en Erromo in solidariteit met de vijf Franse kameraden. In Astrabadua hebben solidairen een halfuur lang faxen verstuurd naar de Franse ambassade in Spanje.

De democratie en de goochelaar

Vanuit een gezonde onderbuikreflex zeggen we wel vaker dat het politieke gekrakeel ons niet kan boeien, dat we ons niet bezighouden met wat ‘daarboven’ allemaal beslist wordt. Maar het democratische poppenspel vormt geen uitzondering op de wet van de zwaartekracht en vroeg of laat druppelen de politieke beslissingen en ontwikkelingen op onze hoofden neer als bijtend gif. Voor we het goed en wel beseffen, zeggen we nog wel dat de politiek een zieke boel is, maar zijn we zelf van hetzelfde bedje ziek geworden. We hebben ons de problemen die de politiek naar voren schuift eigen gemaakt en op deze problemen kunnen enkel... politieke antwoorden geformuleerd worden. Op die manier worden de onbetaalbare voedsel- en brandstofprijzen een ‘daling van de koopkracht’, wordt de kloof tussen arm en rijk een veiligheidsprobleem dat iedereen aangaat en wordt de communautaire bekvechterij een burenruzie met allures van een burgeroorlog.

Een geoefend goochelaar leidt zijn publiek op twee manieren om de tuin; hij betreft het publiek in een dialoog die de aandacht trekt en vult die aan met afleidende gebaren. Hij rekent op de menselijke vooringenomenheid met woorden, gelaatsuitdrukkingen en gebaren om zo de zichtbare truuk ongezien te laten. De democratie heeft haar breedsprakerigheid, naast haar zwierige armzwaai en haar glittermantel. En ook haar bedrog schuilt niet zo zeer in wat ze verbergt (haar dubbele bodems, haar corruptie, haar schandaal), maar des te meer in wat ze wil dat we zien en horen. Als ze een vraag opwerpt, neemt ze ons voor zich in en hangen we aan haar lippen. We voelen ons geleid door haar belangstelling en vergeten daarbij dat ze het gesprek aanging in haar eigen belang; dat zij het is die de vragen stelt en op die manier snoeit in de mogelijke antwoorden. Op dat ogenblik laat het haar koud of we het volmondig met haar eens zijn, binnenmonds morren of luidruchtig protesteren. Een beetje goochelaar zet al deze antwoorden moeiteloos naar zijn hand; een luidruchtig buurtcomité wordt een betrouwbare beleidspartner, een beweging voor mensen zonder papieren eist de toepassing van het regeerakkoord, de stakende boeren en truckers worden de woordvoerders par excellence van een regering die ‘gekaapt wordt door de markt’.

Dat ondertussen hele woonwijken het onderspit moeten delven voor prestigeprojecten; dat de deportaties en de razzia’s deze zomer weer spectaculair zullen toenemen; dat we moeten beknibbelen op groenten en basisvoorzieningen... dat is eigenlijk naast de kwestie, of meer precies, het is geen antwoord op de gestelde vraag. Dat een prestigeproject kwetsbare kranen en graafmachines nodig heeft om gerealiseerd te kunnen worden en dat dit materiaal doorgaans onbewaakt de nacht doorbrengt op de bouwwerf; dat de razzia’s op verzet kunnen stuiten en deportaties voorkomen kunnen worden; dat het onbetaalbare eten voor het grijpen ligt in de supermarkten... dat soort vragen wordt niet gesteld door toeschouwers. Dat is het soort vragen dat de democratie het zwijgen oplegt en haar goocheltruuks in gestuntel doet omslaan. De grootste vernedering voor een goochelaar is een publiek dat zich bevrijdt uit zijn greep; ophoudt toeschouwer te zijn en de circustent verlaat. Die goochelaar blijft achter met zijn schaamrood, zijn uitgespeelde kaartspel... en enkele clowns op de tribunes.

Brief aan ouders...

Brief aan de (h)ouders over de zorgbarende tendens om de opvoeding te medicaliseren en de toename van het gebruik van rilatine en andere antipsychotica.

Beste ouder,

een nacht vol met “wilde” dromen
ook wel eens een nachtmerrie
wakker gewiegd worden door een zachte droom
de ochtendschemering als teken van nieuwe hoop
ongecontroleerd, zelfs in mijn slaap
op z’n minst (nog even) in mijn slaap
honger naar een nieuwe dag
vol hoop, energie te over
ook wel eens angst, of ingehouden energie
maar nog niet zo makkelijk gebroken
de schoolbanken, de verboden en geboden
de georganiseerde afhankelijkheid
de continuë controle en verantwoordingsplicht
voor je het weet, krijg je het in je gezicht
ongecontroleerd, zelfs onder dwang
onderdrukte of gestockeerde energie
je kiest, maar het kan hard aankomen

te veel levenskracht, te veel veerkracht
te veel (eigen)wil, te veel dromen
te veel schemeringen, te veel verzet
tegen de assimilatie en het opgelegde conformisme
te weinig gehoorzaamheid en “respect”
te weinig gezagsgetrouwheid
ik weet het; het moet niet makkelijk zijn
ouder zijn in deze omstandigheden
opvoedkundig plooiën
liefst niet breken; dat laat sporen na
u hebt een grote verantwoordelijkheid
maak mij tot uw gelijke
of zorg dat ik nog iets beter scoor
er staat een legertje klaar om u te omhelzen
strijdmakkersters of spionnen
vriend in geval van succes
vijand in geval van slecht smeedwerk
zo’n vaart zal het wel niet lopen
of toch, bij hardnekkig en gewillig
ach, bij manifest verzuim is er de staat

zelf lijk je totaal gekraakt
de wekker, de files, het werk, de sleur
angst voor het onverwachte
of angst voor de sleur
kun jij eigenlijk nog dromen
of heb je nog alleen angst
angst voor dromen of dromen van angst
elke morgen weer dat geweld
die wekker, de terreur van de verknochting
“ik kan niet meer zonder”
een koffietje om het door te spoelen
een sigaretje nu het nog even mag
het lijkt wel je laatste daad van verzet
de auto in, dieper weg in “de dagelijkse realiteit”
in de file, riemvast in een verkochte droom
niets hoopvol; aanschuiven is de boodschap
niet evident om een uitweg te zien
het is éénrichtingsverkeer

aan jou om mij “goed op (dé) weg te zetten”

misschien wek ik wel eens het kind in je
herinner je je hoe je naast de weg speelde
hoe je niet te houden was
hoe je te veel energie en levenskracht had
hoe je je verzette, hoe je hoopte
hoe je wilde, hoe je droomde
of is het kind dan helemaal vermoord
mij lijkt het niets, doods
de wekker, de file, het werk,
controleren en gecontroleerd worden
aanchuiven en zwijgen
of slikken
een kopje bij het ontbijt
een sigaretje ter ontspanning
een lijntje om door te gaan
een pilletje om te scoren
een glaasje om los te komen
een jointje voor het slapen
dit alles naar eigen smaak en nood
het houdt je overeind, zeg je
om overeind in de file te blijven
om te presteren en te controleren

ach, ik wil niet oordelen
de smid heeft een resultaatsverbintenis
ik niet, ik wil gewoon niet plooiën
als er nog iets van dat kind in je leeft
laat ons dan medeplichtig worden
in het verzet, in het leven
ga voor werkverzuim
verzaak aan je opvoedkundige plichten
anders rest je het dubbelplooiën of breken
voor jezelf en voor je naasten
ik zei je al mij lijkt het niets
een overdosis aan energie en strijdbaarheid
ik wil leven, mij uitleven
voor mij geen kalmeringsmiddeltje
geen prestatie- of concentratieverhoger
geen dagelijks pilletje om door te spoelen
verplicht mij alsjeblieft niet om te slikken
ze willen (het kind in) mij verstikken
zonder jouw gewillige medewerking
mag ik hopen...

het kind in mij

interessante boeken voor kinderen van zeer jong tot zeer oud:
-”Les enfants d’abord” van Christiane Rochefort
-”Les cahiers au feu” van Catherine Baker
-”Pour l’insoumission à l’école obligatoire” eveneens van Catherine Baker

Van oude dingen... en de mensen die voorbijgaan

Misschien is er ooit een tijd geweest dat ‘groeï’ niet zo nodig ‘groot worden’, ‘meer’, ‘beter’ betekende, maar wat wij, net als alle levende wezens, gewoon vanzelf doen, zonder al te veel te moeten streven. De boom groeit, de plant groeit, het leeuwenjong groeit, kinderen groeien. Het maakt niet uit hoe groot ze worden. Het is gewoon de definitie zelf van leven: als we gestopt zijn met groeien, zijn we gewoon dood. En het is toch niet zozeer omdat de anjer nooit zo groot zal worden als de populier, dat ze gefaald zou zijn in haar groei? Niet zo in deze kapitalistische maatschappij echter. Begin mei werden de nieuwe bevolkingsvooruitzichten voor dit land bekend gemaakt. Na enkele decennia stagnatie ... groeien we weer. Oef, we leven nog. Of beter: men denkt dat we weer gaan groeien.

Toch eerst even wat hersenspinsels waaraan deze cijfers zijn opgehangen, uitklaren. Belangrijkste factor in de opwaartse herziening van de verwachtingen is het bij opnemen van die 40.000 of wat sans-papiers die in 2000 werden geregulariseerd. Vermoedelijk dat die mensen nu ook kinderen gaan krijgen, en niet in België geboren vrouwen baarden tot tijdens hun leven *gemiddeld* iets meer kinderen dan hun hier geboren lotgenoten. Ho, maar wacht eens even? Waar waren die 40.000 mensen, volwassenen en kinderen, voor ze hun papiertje kregen? Die leefden toch al hier, niet? Minstens drie tot vijf jaar, als ik me goed herinner. Inderdaad, je had het misschien al kunnen denken. Net als een goed deel van de asielzoekers, maken die sans-papiers geen deel uit van de bevolkingsstatistieken. Het zijn wat cijfers op papier, geconstrueerd volgens bepaalde begrijpelijke regels en conventies. Wie de kleine lettertjes onder de grote koppen leest, weet dat wel. Maar goed, die cijfers groeien dus weer. Drie werf hoera!

Nou, deze keer trokken de planologen en de groeifanaten wat somberder gezichten bij het bekend raken van de nieuwe prognoses. Feit is dat we *gemiddeld* ook steeds ouder worden.(1) Tot voor kort stelde dat de planologen niet veel problemen. Immers, elk jaartje erbij was een jaar langer dat men kon werken, dat er meer kon geproduceerd worden. Bevolkingsgroei was productiegroei. En als men het kon gedaan krijgen dat die mensen ook steeds harder gingen werken, betekende het zelfs productiviteitsgroei. Maar tegenwoordig worden meer en meer mensen ouder dan 65 en op die leeftijd stopt men *officieel* met werken.(2) De nieuwe prognoses waren dit keer dan ook eerder een zoveelste alarmsignaal voor de planologen. Want 't vooruitzicht op een rustige oude dag zou de mensen al eens op slechte gedachten kunnen brengen. Overal in Europa worden daarom onze geesten en onze lichamen voorbereid op het einde van deze droom van een luilekker leven. De pen-

sioenleeftijd wordt opgetrokken, een hoger pensioen als je langer blijft werken. Wie reeds op pensioen is, wordt gestimuleerd om terug aan het werk te gaan. De brugpensioenregeling wordt uitgedoofd. Een paar weken nadat de bevolkingsprognoses bekend werden gemaakt, werd aangekondigd dat voortaan, na de jongeren en de personen op middelbare leeftijd, nu ook de werklozen ouder dan vijftig jaar zullen worden geactiveerd.

Er is natuurlijk een fysische limiet, dat weet men ook wel: eenmaal krom gewerkt, zal je rug zich niet meer rechten. Maar van de nood weet het kapitalisme steeds een deugd te maken. Daarom wordt met rasse schreden *gewerkt* aan het uitbouwen van een hele *business* om die nieuwe klasse van toekomstige consumenten te paaïen. Eerst en vooral worden de aanvaardbare noden van deze groep wel omschreven en omlijnd. Als je niet meer kan werken, ben je *hulp*behoevend, en vooral, niet gezond meer. Een heel arsenaal pillen en technieken worden door een joint venture van de medische en chemische sectoren ontwikkeld, om die oudjes *constant* de ‘nodige’ zorgen te brengen. Een nieuw segment in het vrijwilligerswerk, de mantelzorg, zag het leven: een legertje half geactiveerde werklozen die ouderen moeten gaan animeren. Dan zijn er de rusthuizen. Maar wat meer trendy zijn de serviceflats, een nieuwe bron van winsten die door de bouwpromotoren werd aangevoerd. Zelfs de muziekfestivals hebben deze nieuwe markt ontdekt.

Wat niet wil zeggen dat we niet zouden erkennen dat, als je ouder wordt, je geen specifieke behoeften of ongemakken zou hebben. Om maar één voorbeeldje te geven: nogal wat mensen zijn op hun 75ste slecht te been. De trap op gaan wordt een heuse inspanning, kan zelfs serieus pijn doen. Maar hoe wordt dat hier aangepakt? Elke oudere die slecht te been is en toch nog een zinvol leven wil, moet een huislift hebben. Kassa, kassa voor de liftconstructeurs. Wie niet genoeg gewerkt heeft om zich al deze nieuwe levensnoodzakelijke snuffjes voor de oude dag te kunnen permitteren, moet op zijn kin kloppen en wordt tot paria gebombardeerd. Of je nog geïnteresseerd bent om op je oude dag het leven te slijten op de vijfde verdieping van een flatgebouw, doet hier niet veel terzake.

‘Groeien’ heeft voor de planologen van de welvaarts- en verzorgingsstaat weinig van doen met leven, met het vervullen van je verlangens. Om te doen wat je graag doet, moet je doen wat je niet graag doet, zo heet het blijkbaar. Mij lijkt dat nu eerder een contradictie. Ach, ik begrijp heus wel wat men daarmee wil zeggen: dat je *eerst* een inspanning moet leveren (lees: werken) om nadien beloond te kunnen worden. Maar dat is nu net

één van de basisprincipes waarop deze kapitalistische maatschappij is geschoeid, waar iets grondig loos mee is. Wie hard werkt, wordt beloond. En er zijn er steeds die harder werken dan jij. En dus moeten we steeds harder en harder werken, en schiet er uiteindelijk niemand meer over om nog beloond te worden. ‘Om te doen wat je graag wil doen, moet je doen wat je niet graag doet’ wordt zo een veel minder grote contradictie dan ik op het eerste zicht dacht. Wat je wil of verlangt is van geen tel in deze wereld, want je kan het toch nooit bereiken; dus is het beter je in te schakelen in de strijd om het veroveren van steeds meer producten die de markt voor je klaarstoomt. Het toegangsticket is het werk dat je er voor geleverd hebt.

Ik dacht dus, verkeerdelijk, dat groeien iets met leven te maken had. En dat geboortes, het begin van ‘leven’, het gevolg waren van een zeer natuurlijk proces van aantrekkingskracht, seksuele driften en een gezonde dosis liefde, in plaats van een berekend plan om zich te verzekeren van kinderen die mij kunnen verzorgen wanneer ik oud en versleten zou zijn, of voer voor het produceren van bevolkingsstatistieken. Benieuwd wanneer de paardebloemen gaan beslissen dat ze met te weinig zijn, en binnenkort onze huizen komen overwoekeren!

(1) Correcter zou zijn te zeggen dat er gemiddeld meer mensen een hogere leeftijd bereiken dan vroeger. De meeste mensen sterven rond hun 75ste en dat laatste cijfer is niet zo spectaculair gestegen doorheen de tijd. Er zijn er alleen meer en meer die die leeftijd effectief bereiken.

(2) Opgebrand door steeds helsere productieritmes en de immer opgevoerde stress op het werk, of uitgerangeerd omwille van de steeds hogere vereisten van moderne jobs, stoppen heel wat mensen al voor hun 65ste met werken.

Narrig

Sinds lang staan de AEL en Dyab Abou Jahjah nog eens in de spotlights, met het beroep tegen de veroordeling van die laatste. Een veroordeling die kwam op aangeven van de politiciers die schrik hadden gekregen voor deze ‘radicale’ ‘allochtoon’. Tegenwoordig kan de AEL op meer verdedigers rekenen in de media. We horen zelfs stemmen die de AEL verheffen tot beginpunt van de *emancipatiestrijd* van de 2de en 3de generatie van immigranten. Blijkbaar hebben enkele hoogopgeleiden en straathoekwerkers met de AEL ontdekt dat er ook een andere carrière mogelijk is dan de excuustruus te spelen in de progressieve partijen en organisaties. Opeens krijgen zij ook toegang tot het mediacircus. En zoeken zij nu een rol in de samenleving van burgers...

Maar goed, het tweede proces van de AEL dus. Nadat ook voormalig Antwerps commissaris Lamine de ‘constructieve’ rol van Jahjah onderstreepte, stuikte het hele dossier in elkaar. Nu ja, het hele kaartenhuisje was vanaf het begin alleen maar gebouwd op de verklaring van een anonieme ‘allochtone’ flik die vanalles in het Arabisch zou hebben opgevangen.. En zoals altijd, als de joker al in het begin van het spel gespeeld moet worden, stelt de rest van de hand niet veel voor.

Dan had het parket zich wel beter voorbereid op het proces tegen de DHKP-C (Turkse marxistisch-leninistische organisatie). Dat de hoofdverdachte, Erdal, er onder het alziend oog van de staatsveiligheid van onderuit was gemuisd, kon geen domper zetten op het hoogtepunt van gerechtigheid. En die nieuwe terrorismewetten moesten eens uitgeprobeerd worden natuurlijk. Na twee veroordelingen en één vrijspraak, moet een vierde ronde in de bokskamp nu beslissen wie van de twee kampen er nog stevig met de voeten op de grond staat.

Dat houdt het parket niet tegen om ondertussen de affiche van het volgende spektakel al te verspreiden. Naar aanleiding (?) van een Italiaans antiterrorismedossier dat al een jaar oud is, worden enkele ex-CCC’ers (Cellules Communistes Combattantes) opgepakt samen met andere leden van Secours Rouge (solidariteitsorganisatie voor politieke gevangenen). Wat de antiterroristische eenheden vooral verontrustte, was dat de verdachten gecodeerde mails verstuurden en dat de mobiele telefoons werden uitgeschakeld tijdens vergaderingen... Ondertussen zit enkel nog Sassoye in de cel, maar de inlichtingendiensten hebben de spieren wel eens kunnen stretchen. Veroordelingen zijn niet noodzakelijk voor een efficiënte repressie.

In de laatste tien jaar zijn de geldstromen naar de inlichtingendiensten zowat verdubbeld tot een totaal van 130 miljoen euro per jaar. De Staatsveiligheid, ADIV (militaire inlichtingendienst), OCAD (coördinatie terrorismebestrijding), federale politie, Comité I (toezicht inlichtingendiensten); allemaal krijgen ze meer geld in kas om hun speeltuin uit te breiden. En met de nieuwe terrorismewetten en opsporingsmethoden hebben ze sowieso al meer speelgoed gekregen van de Staat. En zoals altijd met nieuwe speeltjes, moeten alle mogelijkheden eens uitgetest worden.

Nog een brief van Jacques

Kraakpand Vaartkom Leuven bedreigt

Het was alweer anderhalf jaar geleden dat ie nog eens iets van zich liet horen. Schepen van huisvesting en ex-revolutionair Jacques Brepoels had in het najaar van 2006 al eens laten weten dat de krakers van het gebouw aan de Vaartkom in Leuven, zijn optrekje wederrechtelijk hadden betrokken en dat hij het zonodig met het nodige machtsvertoon weer zou innemen. Bij het ingaan van de zomer houdt hij, voor één keer dan toch, woord. De man munt immers uit in het opzetten van denkbeeldige bondgenootschappen met ex-companen uit een ver verleden toen ie nog op de barricades stond (of er van droomde daar te staan), om vervolgens diezelfde mensen prompt te dumpen. Maar nu laat hij de krakers, woord getrouw, weten dat het tijd is om op te hoepelen. Vriendelijk en hoffelijk als altijd, krijgen ze tot 1 augustus de tijd om hun biezen te pakken. Zoniet stuurt hij zijn ware bondgenoten, de blauwe pakkemannen, wel uit.

De krakers moeten plaats ruimen voor het zoveelste Leuvense mega-project. Naast het bewuste kraakpand staat reeds een reuzewerf in de steigers. Grote reclamepanelen kondigen er de bouw van de Hungaria-building aan: dure flats met uitzicht op yachts, winkels en kantoorruimtes, en een reuze parking onder de grond. Overal in Leuven rijst de beton tegenwoordig als paddestoelen uit de grond. Een paar maand terug (zie vorige Nar) viel er nog een dode aan de ‘kop van Kessel-Lo’, de mega-werf achter het station. Maar nog gaat het blijkbaar niet snel genoeg. Wie in het weekendje een uitje maakt, ziet de arbeiders op de valreep van het bouwverlof de achterstand op de schema’s inhalen.

Jacques houdt blijkbaar van hete zomers. Hij kan er één krijgen.

De berichtgeving die ons dagelijks door de strot geramd wordt, volgt, onder het mom van de onpartijdigheid, steevast de partijlijn van de democratische leugenfabriek. Onder eenzelfde rubriekstitel staan de frauderende bankier en de gekliste winkeldief samen zweerderig naast elkaar, als medeplichtigen. In werkelijkheid is de haarlijn die hen scheidt een barricade van conflicten. Onderstaande berichten illustreren deze onverzoenbaarheid tussen rijk en arm,

machthebber en onderworpen, meester en ongehoorzame, cipier en gevangene... Soms verbergen op het eerste zicht weinigzeggende nieuwsfeiten (het gevandaliseerde buskotje, de ingesmeten schoolruit) een diepe afkeer voor deze wereld van onophoudelijke controle en beknotting.

Dit is een kroniek van slagen en tegenslagen in deze verzwegen sociale oorlog.

28/4 LANTIN - Een groep mensen komt samen aan de gevangenis van Lantin. De directe aanleiding voor deze solidariteitsbijeenkomst tegen alle gevangenen is de bouw van een nieuwe kooi in de kelder, bestemd voor Farid Bamouhammad. Farid en twee andere gevangenen staken onlangs nog hun isolatiecellen in brand. Na veel lawaai, slogans en communicatie tussen de mensen binnen en buiten, loopt de spanning binnen hoog op. De gevangenen schreeuwen dat ze als beesten worden behandeld en regelmatig geslagen worden door de cipiers. Ze roepen ook slogans zoals “Meer helicopters!” en “Vrijheid!”. Brandende voorwerpen worden uit de celramen gesmeten, er wordt geslagen op de deuren en tralies,... en volgens de politie zouden er cipiers en gevangenen gewond zijn geraakt bij confrontaties. Na een twintigtal minuten komt de politie ter plaatse, omsingelt de groep en arresteert iedereen met de matrak in de hand. Na enkele uren worden ze vrijgelaten zonder aanklachten. Voor de betoging werden ook pamfletten gebust in Lantin zelf en in de sociale woonwijk La Trappe (Ans).

1/5 GENT – In de voormiddag vallen gemaskerde individuen het VDAB-gebouw in de Congostraat aan. Alle ramen van de benedenverdieping sneuvelen.

1/5 GENT – Een Reclaim The Streets trekt door de straten van Gent naar aanleiding van de “Dag van de anarchie”. Daarna is er nog eten, infostands en een debat op een steenworp van de tenten van de sociaal-democratische kwakzalvers.

1/5 BRUSSEL – Een geldautomaat van de Bank van de Post wordt in brand gestoken. “Feu aux prisons – feu aux centres fermés!”

1/5 ZWITSERLAND – In Lausanne wordt tijdens een anti-kapitalistische en anarchistische betoging een McDonalds aangevallen en beschadigd, daarna zijn er nog enkele confrontaties met de flikken. In Zürich zijn er in de namiddag rellen tegen de flikken die veel mensen oppakken, ‘s nachts worden verschillende voertuigen in brand gestoken. In Bern wordt de burgemeester uitgefloten en uitgescholden, hij kan maar net de waterballonen ontwijken en moet wachten op de interventie van de flikken om zijn toespraak te kunnen houden. ‘s Nachts beschadigen gemaskerde individuen reclamepanelen wanneer de politie probeert tussen te komen, worden zij aangevallen. Eén flik raakt gewond, politievoertuigen zijn beschadigd.

2/5 ZAANDAM (NEDERLAND) – Een groepje sans-papiers slaagt erin al zwemmend te ontsnappen van een gevangenisboot. De politie zet honden en een helikopter in en slaagt erin de meesten terug op te pakken.

3/5 SCHAARBEEK/SINT-JOOST/EVERE – Verschillende voertuigen waaronder één van de politie, gaan in vlammen op. Telkens wordt een kaars onder een band gezet, soms samen met brandversnellers.

9/5 SINT-AGATHA-BERCHEM – In een ziekenhuis dat op de rand van het faillissement staat, sluiten de werknemers de directieleden in de vergaderzaal op. Ze stellen enkele eisen op die ingewilligd moeten worden alvorens ze de gijzelneming stoppen.

16/5 LUIK – In het centrum komt het tot confrontaties tussen flikken en jongeren. Dat gebeurt nadat iemand weigert identiteitspapieren te tonen en de agenten uitscheldt, waarop versterking wordt opgeroepen en de persoon opgepakt wordt. Daarop raken de flikken slaags met omstaanders.

16/5 NIJMEGEN (NEDERLAND) – Na de ontruiming van het kraakpand ‘Lastpak’ wordt er een lawaaidemo gehouden om de arrestanten vrij te krijgen. Tijdens de betoging wordt het terrein van het pand, dat naast het politiebureau ligt, even terug bezet.

19/5 TERNAT – Borden van de gemeente met de tekst “Welkom in onze Vlaamse gemeente” worden overspotten met graffiti zodat er enkel nog “Welkom” staat. Er wordt ook “Stop nationalisme” gespoten.

19/5 NIJMEGEN (NEDERLAND) – Op het gemeentehuis wordt “Idealen ontruim je niet, lastig he?” gespoten. Het kunstwerk “de blauwe diender” naast een politiebureau krijgt een klets roze verf over zich.

20/5 GENT – Een pand aan de Coupure 629 wordt herkraakt.

Nadat de vorige bewoners op straat waren gezet onder dreiging van dwangsommen, lieten de eigenaars een werkploeg passeren om de nutsvoorzieningen te verwijderen. De nieuwe krakers klagen dit en de snelle afgifte van het uitzettingsbevel aan.

21/5 ETTERBEEK – Voertuigen van Griekse diplomaten worden in brand gestoken. “En solidarité avec les anarchistes incarcérés.”

23/5 ANDERLECHT – Na verschillende conflicten tussen kleine groepjes voetbalsupporters en jongeren in de voorgaande weken, komt het vrijdagavond tot rellen tussen jongeren, voetbalsupporters en flikken. De flikken zijn op voorhand gesignaleerd door berichten op het internet en houden de twee groepen gescheiden door hun massale aanwezigheid. De jongeren uit Anderlecht en omliggende gemeenten vallen de flikken aan en vernielen winkels, banken en straatmeubilair. De politie chargeert met waterkanon en paarden en kan de meerderheid van hen arresteren. Ook de voetbalsupporters vallen de relflikken aan alsook een auto met inzittenden die gewond raken. Metrostations in de buurt worden gesloten uit vrees dat meer mensen toestromen. ‘s Nachts verspreiden kleine groepjes zich nog in de wijk. De week daarop bezetten de flikken verschillende wijken in Anderlecht en Molenbeek, ze patrouilleren in reluitrusting en met paarden en controles systematisch jongeren die buiten komen. Het parket vraagt de beelden van journalisten op om, samen met eigen camerabeelden, personen gerechtelijk te kunnen vervolgen.

25/5 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Bij de burgemeesterswoning en het stadhuis worden ramen ingegooid. “uit woede over de onterechte ontruiming van de panden in de 1e oosterparkstraat. zij hebben de macht, wij hebben de nacht! kraken gaat door! de bekende onbekenden.”

26/5 MERCHTEM – In het automatisch loket van een KBC bankkantoor worden vernielingen aangericht.

26/5 NIJMEGEN (NEDERLAND) – Aan het politiebureau Muntweg worden de banden van dienstauto’s lekgestoken. Er belanden ook roze verfbommen tegen de gevel van het bureau. De actie wordt opgeëist door ‘Autonome lastposten’ in solidariteit met ontruimde kraakpanden in Nijmegen en Amsterdam.

27/5 ANDERLECHT – Door een explosie in een elektriciteitskast van Elia, zitten Anderlecht en een deel van Molenbeek een tijdlang zonder stroom.

27/5 NIJMEGEN (NEDERLAND) – Als reactie op de ontruiming van het kraakpand ‘Lastpak’, vliegen roze verfbommen tegen de gevel en stenen door de ramen van het gemeentehuis. “Wij laten onze levens niet bepalen door politici en ander tuig. Vrijplaatsen sluiten = kapotte ruiten! De nacht is van ons! Turbo Pink Guerrilla’s”

28/5 ANDERLECHT – Politieagenten die afkomen op een ‘samenscholing’ van een groep jongeren worden uitgescholden. Later wordt één van hen opgepakt voor het aanzetten tot oproer.

30/5 VERVIERS – In de gevangenis breken ‘s avonds rellen uit. Nadat een gevangene weigert om na een sanctie naar de strafafdeling te gaan, vernielen hij en de andere gevangenen alles in hun afdeling. De oproerpolitie intervenieert en kan de orde pas laat in de nacht herstellen.

30/5 TERVUREN – De infoborden van het Afrikamuseum worden vernield. Door de beelden van de bewakingscamera’s kunnen enkele personen opgepakt worden.

30/5 UKKEL – Er wordt brand gesticht in de inkomhal van een school.

31/5 MOLENBEEK – Een groep jongeren wordt opgepakt nadat ze in het metrostation Comte de Flandre vernielingen hebben aangebracht.

31/5 ANDERLECHT – Nadat in de late avond de flikken van de Federale Reserve zich hebben teruggetrokken, komt een grote groep jongeren op straat. Ze richten zware vernielingen aan en stichten brand. De Federale Reserve weigert terug te komen en

verschillende lokale politiezones moeten agenten sturen om de situatie onder controle te krijgen. De flikken van de zone Zuid dreigen later met stakingen, aanleidingen zijn de hevige confrontaties van die avond en het interne onderzoek voor corruptie.

31/5 ANDERLECHT – Een belangrijke informant van de Brusselse politie wordt doodgeschoten.

31/5 OSS (NEDERLAND) – De neonazi’s van de NVU en Jeugdstorm houden een betoging. De toegelaten antifascistische betoging wordt door de flikken netjes afgeleid naar het commissariaat waar iedereen wordt opgepakt. Ondertussen moeten de flikken de neonazi’s nog beschermen tegen voetbalsupporters en buurtbewoners die hen de huid vol schelden.

1/6 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Op een paar weken tijd worden de banden van 160 auto’s lekgestoken.

3/6 ? (NEDERLAND) – Het Grieks bureau voor toerisme wordt beklad en bekogeld. “Zolang jullie ons gijzelen, blijven wij jullie aanvallen, OVERAL! Vrijheid voor Vagelis Botzatsis!”

3/6 GENT – Het secretariaat van Vlaams Belang krijgt bruine verf tegen de gevel. De actie wordt opgeëist door ARA (antiracistische actie).

4/6 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Gevangenen in de Bijlmerbajes komen in opstand naar aanleiding van een nieuw ‘dagprogramma’. Het Intern Bijstandsteam dwingt de gevangenen terug de cellen in. Er zouden eerder in andere gevangenen ook al relletjes geweest zijn.

4/6 BRUSSEL – Een betoging van Zuid-Europese vissers mondt uit in rellen met de flikken. Een auto wordt als barricade gebruikt, containers worden in brand gestoken, het kantoor van van de Commissie Landbouw van de EU en een bankkantoor worden aangevallen en vernield. De politie kan enkele arrestatie verrichten.

11/6 AMSTERDAM (NEDERLAND) – Solidariteitsbetoging met de opstandige gevangenen aan de Bijlmerbajes. Op meerdere plaatsen rond de bajes wordt een pamflet voorgelezen, dat door de gevangenen luidkeels ontvangen wordt. Niet alleen wordt er hard tegen de ramen geslagen en getrapt, maar ook stoelen en ander meubilair vliegen door de cellen tegen de ruiten.

13/6 BRUSSEL - De ingang van het metrostation Osseghem in Molenbeek wordt volledig verwoest door een groep. De verkoopsautomaten, de ontgeldingsapparaten, de bewakingscamera’s en de grote ramen van het station worden kapotgeslagen. “Stop aux rafles” (stop razzia’s) is op een muur gespoten.

16/6 BRUSSEL – Een camionet van ISS Cleaning (doet onderhoud van gesloten centra) wordt in brand gestoken.

16/6 ZWEVEGEM – Op de huizen van drie leden van het Vlaams Belang wordt “ARA!” gespoten. Bij een vierde lid wordt op de gevel van de buurman gespoten (waarschijnlijk vergissing dus). ARA wordt wel eens als afkorting gebruikt voor Anti-Racistische Actie.

20/6 ANDERLECHT – Flikken die een man willen arresteren, worden belaagd met stenen door een groep jongeren.

27/6 LELYSTAD (NEDERLAND) – Er breekt brand uit in de kantoren van Duke Faunabeheer. Het bedrijf vangt en doodt momenteel duizenden ganzen op Texel. “For killing goose on Texel” staat op de gevel. Is getekend: “ALF”.

27/6 ANTWERPEN – Een gevangene die een sanctie krijgt valt de gevangenisdirectrice aan met een zelfgemaakt mes. Ook een cipier raakt gewond, een andere gevangene neemt het mes af.

29/6 BRUSSEL – Politieagenten die buiten hun werkuren samen op stap zijn aan de Heizel, worden herkend door jongeren. De flikken worden daarop in elkaar geslagen en hun auto’s worden beschadigd.

Afgesloten op 01/07/2008

lokaal ACRATA anarchistische bibliotheek

Onlangs opende een anarchistisch lokaal in Brussel haar deuren. Een ruimte voor ontmoetingen en discussies; een instrument dat dient om onze kennis aan te scherpen en stevige grond te vinden om de confrontatie met de overheersing aan te gaan.

IN DE BIBLIOTHEEK van het lokaal vind je boeken en publicaties die vooral gaan over de geschiedenis van sociale strijd, de anti-autoritaire kritiek en het anarchistische gedachtegoed. Door de tijd heen uitte de strijd tegen de overheersing zich op verschillende manieren en terreinen: in de arbeidersbeweging, in de strijd tegen de vele vormen van gevangenis en vervreemding, in het verzet tegen de technologisch-industriële vervuiling, in de stormloop tegen de vele onderdrukingsmechanismen die kind zijn van autoriteit. Ideeën en geschiedenissen die strijdervaringen en -perspectieven delen en aansporen tot revolutie. Je kan deze publicaties ter plaatse consulteren of uitleenen.

IN HET ARCHIEF kan je vele voorgaande nummers van anarchistische, revolutionaire en anti-autoritaire publicaties terugvinden – net zoals de geschreven sporen van agitatie (posters, pamfletten, teksten...) uit onze eigen omgeving.

BIJ DE DISTRO van het lokaal kan je publicaties (bladen, boeken en brochures) verkrijgen met als gemeenschappelijke grond de onverzoenlijkheid tegenover deze wereld van uitbuiting en onderdrukking.

Naast de gewone openingsuren, zullen in het lokaal ook regelmatig discussieavonden en andere activiteiten georganiseerd worden.

Openingsuren

elke donderdag
van 17u tot 21u

elke zaterdag
van 14u tot 18u

Groot Eiland-
straat 32
1000 Brussel
(vlakbij de Beurs)

acrata@post.com

enkele nieuwe publicaties:

Mauvaises intentions

Begin dit jaar werden in Frankrijk verschillende mensen gearresteerd en opgesloten in het kader van de anti-terrorismewet, ondermeer omwille van hun deelname aan de strijd tegen de gesloten centra. Deze brochure brengt de teksten, pamfletten, enz... die over deze repressieve poging verspreid werden, met aandrang op het feit dat de terroristen de Staat, haar lakeien en de uitbuiters van alle slag zijn.

Brochure in het Frans

Contact: solidaritesinculpes@gmail.com

El Cono Sur ardiente

Deze eenmalige publicatie brengt verschillende teksten over de sociale oorlog in de Cono Sur samen over verscheidene thema's zoals bijvoorbeeld de strijddagen en het staatsterrorisme in Chili, de inplanting van cellulosefabrieken in Uruguay, de repressie tegen de kameraden van het anarchistische atheneum Angela Fortunato in Argentinië en de revoltes tegen de dagelijkse ellende (van het openbaar vervoer en de uitbuiting tot de kwestie van abortus).

Brochure in het Nederlands, Frans en Spaans

Contact: Postbus 30, 9000 Gent 1

Gedaan met tampons en maandverbanden!

Tampons en maandverbanden zijn ongezond voor je lichaam en de natuur. Ze stoppen je vol giftige chemicaliën en drogen je uit. Bovendien zijn ze veel te duur. Er bestaan alternatieven: je kan zelf je katoenen verbandjes maken, in elke vorm en kleur die je maar wil. Daarnaast bestaan er ook opvulbekertjes die je in je vagina stopt. Ze zijn gemaakt uit natuurlijke silicone en zijn tot 10 jaar lang herbruikbaar. In de winkel kosten ze 40 euro, maar twee meisjes uit Gent en Brussel verdelen de Mooncup in België voor slechts 15 euro. Contacteer ze voor meer informatie: mujereslibres@no-log.org

Je vindt de Mooncup ook in de infotheek in het kraakpand in Leuven en in het anarchistisch lokaal Acrata in Brussel.

[<http://mooncup.co.uk/>]

VOLXKEUKENS

- **Assez** — Sparrestraat 1A, Gent. Elke woensdagavond
- **Kraakpand Helipoststraat** 43B, Hasselt — Elke woensdagavond
- **AC De Noodzaak** Gérard Willemotlaan 69, Gent — Elke donderdag

CAFEES

- **Anarchistisch café** — Elke 2e dinsdag van de maand. De Noodzaak Gérard Willemotlaan 69, Gent.
- **Solidariteitscafé** — Elke vrijdag Assez Sparrestraat 1A, Gent..
- **Volxcafé** — Elke vrijdag. Kraakpand Botestraat 52-54, Gent
- **Volxcafé** — Elke 1e en 3e vrijdag v/d maand. Velopomp Antwerpsesteenweg 181, Geel.

INFOTHEKEN

- **Lokaal Acrata — anarchistische bibliotheek**
Elke donderdag van 17u tot 21u en elke zaterdag van 14u tot 18u — Groot Eilandstraat 32, Brussel; acrata@post.com
Financiële steun op rekeningnummer 001-5481078-72
- **Anarchistische infotheek Gent**
Openingsuren: woensdag van 14u tot 18u/zaterdag van 14u tot 17u Annonciadenstraat 16, 9000 Gent Steun op rekening: 000-0874778-32
infotheekgent@yahoo.com
- **A riot for the mind**
Elke woensdag van 16u tot 20u of op

afspraak — Vaartkom 3, Leuven;
sociaalcentrum@hotmail.com

WEGGEEFWINKELS

- **Kraakpand Hasselt**
Iedere dinsdag- en woensdagnamiddag Helipoststraat 43B, Hasselt.
- **AC De Noodzaak**
Openingsuren: woensdag van 13u tot 17u. Gérard Willemotlaan 69, Gent
- **Kraakpand Vaartkom**
Iedere woensdag van 16u tot 20u of op afspraak — Vaartkom 3, Leuven;
sociaalcentrum@hotmail.com

EN VERDER...

- **ROOK EN AS** — Berichten uit de sociale oorlog — Website met berichten uit de sociale oorlog die worden overgenomen uit de burgerlijke pers (met andere woorden, de flikken) en andere kanalen.
www.rookenas.blogspot.com
- **UITBRAAK** is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangenschappen plaatsen wij solidariteit als wapen. Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling. Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Er is ook een wekelijkse nieuwsbrief. Als je deze wil ontvangen volstaat het een

mailtje te sturen naar abc.antwerpen@gmail.com of abc_gent@yahoo.com.

Financiële steun is welkom! Storten kan op het rekeningnummer 000-3244460-04

- **OVER DE MUREN... SCHRIJVEN MET GEVANGENEN** — Een lijst van namen en adressen van gevangenen. Als je deze lijst wil toegestuurd krijgen volstaat het een mailtje te sturen naar abc.antwerpen@gmail.com of abc_gent@yahoo.com.
- **TEGENDRUK** — Nieuws uit Gent en omstreken. Verschijnt maandelijks tegen vrije bijdrage.
Contact: tegendruk@yahoo.com

- **TOUT DOIT PARTIR** — Voor de totale uitverkoop van alles wat ons vernietigt. Een franstalig blad dat uit de grond gestampt werd om de revolutie te verspreiden. Het blad brengt daden bij elkaar die plaatsvinden in de huidige sociale oorlog en wil ideeën en praktijken verspreiden die afrekenen met de oude wereld. Een oproep tot zelforganisatie ; vernietiging van alle vormen van hiërarchie, van macht (over) en van overheersing.
Contact: toutdoitpartir@boum.org

- **PASSE-MURAILLE** — Wekelijkse radio-uitzending die gewijd is aan communicatie met gevangenen in het bijzonder maar ook met alle luisteraars. Tegen alle beperkingen, tegen alle autoriteit. Radio Air Libre 87.7 FM Brussel Elke zondag vanaf 18.00u

DE NAR

p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39

e-mail info@denar.be

web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 2 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 12 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 2 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijks of tweemaandelijks opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 2 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	1,5	9
7 tot 20	2,5	15
20 tot 40	4	24

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 4 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
3 tot 7	5	30
7 tot 20	10	60
20 tot 40	13	78

DE NAR nr. 217

Juli 2008

oplage: 3000 exemplaren